



## ÖNSÖZ

Türk Ülküsü'nün bu ikinci basımı, birincisine göre oldukça değişiktir. İlk basımdaki tarihe ve kalem mücadelesine ait yazılar bırakılmış, doğrudan doğruya ülkünün türlü konularını ilgilendiren yazılar alınmış ve bunlara yine ülkü ile ilgili yeni yazılar eklenmiştir. İlk basımda bulunup da ikinci basımda bulunmayan Türkolojiye ve kalem mücadelesine ait yazılar, yine yenilerinin de eklenmesiyle ayrı kitaplar olarak basılacaktır.

Burada toplanan 21 yazının da üzerinde düzeltmeler yapılmıştır. Düzeltmelerin bir kısmı dile aittir. Bir kısmı da yazıların ilk yayınlandığı zamana ait olup, şimdi lüzumu, hatta anlamı kalmayan parçaların çıkarılması veya değiştirilmesi şeklinde olmuştur.

Böylelikle kitap kısa bir zamana değil, uzun bir zamana seslenebilecek bir ülkü dergisi durumuna gelmektedir.

Maltepe, 1 Ocak 1966

**Atsız**

## TÜRK ÜLKÜSÜ

Dünya bir çarpışma alanıdır. Yaratıcı kuvvet, dünyayı bir çarpışma düzeni içinde yaratmış, yaratılanlar çarpışma düzeni içinde yaşayıp bugüne erişmişlerdir.

Bunun, neden, niçin böyle olduğu hakkındaki yüksek felsefi düşünceleri bir yana bırakıp gerçeği olduğu gibi kabul edersek, çarpışmaya hazır bulunmanın en hayati prensip olduğu sonucuna kendiliğinden varırız.

İnsanlar arasındaki çarpışma, birleşip düzene girmiş topluluklar arasında oluyor. Bu topluluklara millet diyoruz. Milletler, binlerce yıldan beri var. Amansız boğuşmalarda bazıları ortadan kalkmış, bazıları sonradan kurulmuş, fakat milletler her zaman var olmuş, her zaman birbiriyle savaşıyor.

Savaşmak, yaşamak için gereklidir. Çünkü, milli çıkarların çatıştığı davaları bitirmek için, savaştan başka çare bulunamamıştır. Milletleri savaşa hazır bulunduran iki vasıta vardır. Biri maddidir, buna "teknik" diyoruz. Biri ruhidir, "ülkü" adını veriyoruz.

Uzun tarih göstermiştir ki, eşit maddi kuvvetler arasındaki çarpışmayı ruhi yönden üstün olan kazanır. Ruhi kuvvet, teknik kuvveti yaratabilir. Ruhi kuvvetten yoksunluk ise, maddi güç ne kadar büyük olursa olsun bozgun demektir.

Ruhi kuvvet nedir?

Milli üstünlük inancı, büyümek isteği, yani milli ülküdür. Milli ülküler, toplulukların yaratıcı kuvvetidir. Bütün yaratıcı güçler gibi de, aykırılıkları yok etmek özelliğine maliktir. Türk yaratıcı gücü, yani Türk ülküsü, yüzyıllardan beri prensip haline gelmiş, uğrunda çarpışılmış, birkaç kere gerçekleşmiş bir düşüncedir. Ona hayal diyenler, hayal içinde gevşeyip tembelleşmiş olanlardır. Dedikleri gibi hayal olsaydı, hiç gerçekleşir miydi?

Bununla beraber yirminci yüzyıl bir mucizeler zamanı olmuş, olmaz sanılanlar mümkün kılınmıştır. Bu bakımdan da Türk ülküsünün gerçekleşmesini ummak, insanlar için, haktır. Türk ülküsü, Türk büyüklüğü ve Türk kudreti isteği ve inancıdır. İnancın ne büyük ruhi amil olduğunu anlatmaya lüzum yok. İmanla, ümitsiz hastalar bile iyileşiyor

Bir ülkünün çerçevesinde toplanmak ve onun için ölümü bile göze alarak savaşmak ne güzel şeydir! İnsanlar ancak ülkü ile hayvanlardan ayrılabilirler. Milli bir ülkü olmadıktan sonra, insanın hayvandan ne farkı kalır? Hayvan, ölümden ve ızdıraptan kaçır, kuvvetliden korkar.

Ölümden korkmayan, ızdıraptan kaçmayan, kuvvetli ile savaşı göze alan yaratık, ancak ülkücü insandır.

Bir zamanlar, dinler, insanları hayvan olmaktan kurtarmak için çalıştı, onlara Tanrı'dan öğütler verdi. Bugünkü ülküler tamamıyla millidir. Dini inancı da içine almış olan milli ülkü, insanları sürükleyen, güçlendiren ve asilleştiren bu duygu ve düşüncedir.

Bugünkü kaba maddecilik arasında, Türk ülküsü sararmış, biraz küllenmiş gibi görünüyor. Maddecilik hastalığı geçtiği zaman, o, yine parlayacaktır. Onun için Türk ülküsüne sarılmaya mecburuz. Bütün Doğu milletlerini yendiği halde, yalnız Türklerle başa çakamayan Batı'nın içine sinmiş düşmanlığı ve hıncı karşısında, bizim silahımız, Türk ülküsüdür

Arab'ı, Acem'i, Hind'i, Çin'i yenilirken, tek başına Avrupa'ya dalan ve yüzyıllarca tek başına bütün Avrupa milletlerine karşı Tanrının adının savunan Asya arslanları, zaman zaman gaflet uykusuna dalmışlar, fakat sonra sıçrayıp şahlanmışlardır.

Bu seferki dalgınlık biraz tehlikeli gibi görünüyor. Çünkü, içinde yabancıya hayranlık unsuru var. Tehlikeler nereden gelirse gelsin, ne kadar büyük olursa olsun, tek çare ve tek ilacı "Türk ülküsüdür".

Bir şair:

Bu toprak için,  
Bu bayrak için,  
Ölelim..  
Fakat bilelim.

Diyor. Güzel bir düşünce. Türk ülküsünün yoluna girdiğimiz gün, bu şiiri biraz değiştirerek söyleyeceğiz:

Bu toprak için,  
Bu bayrak için,  
Ölelim.  
Ne düşünelim, ne de bilelim!

**10 Kasım 1955**

## KIZILELMA

Bir milletin yürütücü kuvvetine “ülkü” denir. Toplumlardaki kişileri birbirine bağlayan nesne, sadece kök birliği, çıkar ve ihtiyaç değil, bunlarla birlikte ve aynı zamanda ülküdür.

Ülküsüz topluluk yerinde sayan, ülkülü topluluk yürüyen bir yığındır. Sözlük anlamı “and” ve “uzak hedef” demek olan “ülkü”, topluluğu aynı yolda yürüten bir kuvvettir ki, bu uğurda insanlar birbirlerine karşı içten sözleşmiş gibidirler.

Ülkü, ilkönce, insanların gönüllerinde, gönüllerinin derinliğinde, şuuraltında, hayallerinde doğar ve kendini önce destanlarda gösterir. Sonra şura geçer, büyük kılavuzlar tarafından açıklanır. Daha sonra da büyük kahramanlar, onu gerçekleştirmek için büyük hamleler yapar. Bu hamle sırasında da ülkülü millet, kahramanlar ardından gönül isteği ile koşar. Bütün bu uğraşmalar arasında da millet yürür; önce manen, sonra maddeten ilerler, olgunlaşır, erginleşir.

Türk destanlarından çıkan anlama göre, Türklerin ülküsü, fetihler sonunda büyük ve üstün bir devlet kurarak bu devletin içinde bolluğa ve mutluluğa kavuşmaktır. Aşağı yukarı, her millet, aynı şekilde milli gayelerin ardındadır. Milletlerin çapına, kaabiliyetine göre milli ülkülerin ayrıntılarında farklar olmakla beraber, ana çizgiler bakımından hepsi birbirine benzer: Büyümek ve rahatlığa kavuşmak!

Türkler, kendi ülkülerine niçin “kızılma” demiştir, bunun sebebini bilmiyoruz. Yalnız bu addaki saflık ve tabiiyet, Türk ülküsünün çok eski olduğunu göstermek bakımından manalıdır. Kızılma adı, ülkünün aydınlardan önce halk arasında doğduğunu gösterse gerekir.

Kızılma ülküsü, Osmanlıların parlak çağlarında iyice belirip şekillenmiş ve konak konak, Türk büyüklüğünün, yükseklik fikrinin, ilahi bir gayenin timsali haline gelmiştir. Bu büyük düşünce olmasaydı, XI. Yüzyılda Anadolu'ya gelen, ençok bir milyon Türk, Bizans'ın Asya ve Avrupa'daki topraklarında rastladıkları diğer Türklerin birkaç tümenlik hıristiyanlaşmış döküntülerinin yardımı ile de olsa, bu dünya çapında devleti kurup dört kıta “dördüncüsü Okyanusya'dır” üzerindeki teşkilat ve medeniyet şaheserini yaratamazdı.

Milletlere milli inanç ve güvenç veren ülkünün ne büyük bir kuvvet olduğunu anlamak için bugünkü olaylara bakmak yeter:

60 milyonluk bir millet olmalarına rağmen dağınık, teşkilatsız ve geri olan Araplar, milli ülküleri olan Arap Birliği düşüncesi sayesinde toparlanma yoluna girmişlerdir. Ülkülerinden aldıkları güçle, Filistin işinde İngiltere ve Amerika'ya kafa tutmaktadırlar. Ülkü sahibi millet oldukları için de dünyada itibarları ve değerleri artmıştır. Bizim için çok büyük isret ve ders olan şu olay, Arapların itibarını göstermesi bakımından manalıdır: Birleşmiş Milletler teşkilatının 11 üyeli Güvenlik Konseyi'nin beşi “Amerika, İngiltere, Fransa, Rusya ve Çin” daimi, altısı geçicidir. 1945 yılında, bu altı üyelik için seçim yapıldı. 900 yıllık büyük bir geçmişi ve tarihi olan, askeri devlet olarak nam kazanmış bulunan Türkiye bu seçimde ancak bir tek oy alarak Konsey'e giremediği halde, İngiliz işgalinden henüz kurtulamamış olan ordusuz, donanmasız Mısır, 45 oy alarak bu üyeliğe seçildi. Demek ki, o zamanki Birleşmiş Milletler teşkilatına dahil bulunan 50 devletten 45'i, Mısır'ı bizden daha itibarlı ve üstün görmüştü.

1946'da geçici üyelik için yapılan seçimde de, Türkiye'ye kimse oy vermediği halde, Suriye 45 oy aldı. Bir iki yıllık bir devlet olan o zamanki üç milyon nüfuslu Suriye'nin Türkiye'ye tercih edilmesinin sebebi açıktır: Suriye, bir ülkünün ardındadır. Yani prensip sahibidir. Bundan dolayı da, düşmanlarının bile saygısını kazanmıştır.

Yahudiler de, ülkü sahibi olmanın ikinci bir ibret verici örneğidir. Korkaklığı atasözü haline gelen bu millet, bugün, bir milli ülkünün ardında, herhangi bir millet kadar cesaretle çarpışıyor. Milli kahramanlar ve bu milli kahramanlar, idama mahkum edildikleri ve bağışlanma dileğinde bulunurlarsa ölümden kurtulacakları halde, İngiltere'den af dilemeyerek milletlerine şeref vermek suretiyle ölüyorlar. Bu milli ülkü sayesinde, Filistin'deki yarım milyon yahudi (O zaman Filistin'de yarım milyon Yahudi vardı), yalnız Araplarla değil, koca İngiltere ile savaşı göze alıyor, Amerika'ya meydan okuyor. Milli ülküye yapışmak sayesinde Yahudiler o kadar kuvvetlenmişledir ki, bugün İngiltere imparatorluğu onlara karşı

bir şey yapamıyor. Tabasında bir tek kişinin hapse atılmasını savaş sebebi saban İngiltere, bugün, İngiliz askerlerinin öldürülmesine, İngiliz subaylarının kaçırılıp dayak atılarak horlanmasına, masum İngiliz çavuşlarının Yahudiler tarafından canice asılmasına ses çıkaramıyor.

Bütün bunların en önemli sebebi Arapların ve Yahudilerin olağanüstü kuvvetli olmasıdır. Bu kuvvet maddi değil, manevidir, Yani ülkü kuvvetidir.

Kızılma ülküsüne “tehlikeli maceracılık” diyenler, bugünkü Araplar ile Yahudilere bakıp düşünmelidirler. Hele Yahudiler 2000 yıl önce kaybettikleri vatanlarını yeniden ele geçirmek ve yalnız kitaplarda kalmış olan İbrani dilini diriltip bir konuşma dili haline getirmek uğrunda çalışmaları ile dünyaya örnek olmuşlardır.

Biz ise bir yandan “bir Türk dünyaya bedeldir” vecizesine inanmış görünürken, bir yandan da kendimizi baltalayıp inkar ettik. Büyüklükten korktuk. Küçüklüğü benimsedik ve milli ülkü ile delilik diye alay ettik. Güvenlik Konseyindeki seçimler göstermiştir ki, kimseden bir şey istememek, herkesle hoş geçinmek, ittifaklar yapmak bir millete itibar sağlamıyor. Kızılma ülküsünü bir delilik sayacaksa, büyüklükten değil, yaşamaktan da vazgeçmeliyiz. “Tarihi görevini yapmış ve artık ölmeye yüz tutmuş bir topluluk” olmayı kabul etmeliyiz. Eski Asurlular, Hititler, Romalılar gibi haritadan silinmeye razı olmalıyız. Buna razı değilsek milli ülkünün peşine düşmeliyiz ve demiryolu yapmakla birkaç fabrika kurmayı ülkü diye göstermek gafletinden çekinmeliyiz.

Ülküler için “maddi faydası nedir?”, “uygulanabilir mi?” diye düşünmek doğru değildir. Hiçbir inanç riyazi mantığa vurulmaz. Tanrı'nın varlığı da riyazi metod ile isbat edilememiştir. Fakat yüz milyonlarca insan ona inanmakta ve bu inançtan güç almaktadır. Ülküler de böyledir.

Kızılma ülküsünün gerisinde savaşlar ve büyük sıkıntılar görüp de korkanlar bulunabilir. Kendi rahatı ve keyfi kaçmasın diye insanlık davası (!) güdenler, ülküyü inkar edenler her zaman, her yerde çıkabilir. Fakat bir milletin içinde büyük bir çoğunluk milli ülküye inandıktan sonra, geri kalanlar da ister istemez bu milli akıntıya uymaya mecburdurlar. Bizim için önemli olan, dost kılıklı yabancıların milli ülküyü güya milli çıkar adına baltalamasının önüne geçmektir.

Bir topluluktan ortak ülküyü kaldırın, insanların hayvanlaştığını görürsünüz. Ortak düşüncesi olmayan toplulukta, herkes, yalnız kendi çıkar ve zevkini düşünür. Böyle bir toplulukta fedakarlık, saygı, nezaket kalmaz. Bencillik, kabalık, rüşvet, iltimas ve namussuzluğun türküsü alır yürür. Maddileşmiş bir insan vatan için ölür mü? Bencil bir insan muhtaçlara yardım eder mi? Milletine inanmayan bir adam yabancı ile işbirliği yapmaz mı? Erdemi gülünç bulan birisi çalıp çırpamaz mı? Kızılma, Türk milletinin manevi besinidir. Açlar yiyecek bulamadıkları zaman nasıl faydasız, zararlı, hatta zehirli nesnelere yerlerse; Türk milleti de “Kızılma” kendisine yasak edildiği için marksizm ve kozmopolitizm gibi zararlı ve zehirli fikirlere el uzatıyor.

Fakat artık bu devir kapanmıştır. Gittikçe uyanan milli şuur karşısında gaafiller ve hainler, Türk milletini daha çok aldatamayacaklardır. Kızılmanın yolunu kapatamayacaklardır.

Ziya Gökalp'ın mısraları düsturumuz olacaktır:  
Demez taş, kaya  
Yürürüz yaya...  
Türküz, gideriz Kızılmaya.

( Kızılma, 1. Sayı, 31 Ekim 1947 )

## BÜYÜKLÜK ÜLKÜSÜ

Şahsi çıkara önem vermeyen, toplumun iyiliğini isteyen her düşünce insanidir. Bu insani düşünce, toplumun maddi kazançları ile yetinmeyip manevi kazanç davası da güderse, o zaman "ülkü" olur. Ülküler birer büyüklük davasıdır. Bundan dolayıdır ki, büyümek isteyen, büyüklük ardından koşan milletlerin ülküsü vardır. Bir Nepal'in, bir Panama'nın veya İsviçre'nin ülküsü olamaz. Bunların milli davalarının son basamağı, nihayet, huzur ve bolluktur. Huzur ve bolluk ise ülkü olmak özelliğini taşımaz. Çünkü huzur ve bolluk isteği, milletleri heyecanlandırmaz. Vecd haline getiremez. Onları ölüme kadar varan fedakarlığa sürükleyemez.

Büyüklük davası, yani ülkü, savaşla elde edildiği içindir ki, insanlık tarihinde büyük savaşçıların, kumandanların ve kahramanların daima seçkin bir yeri olmuştur. Savaşlar, kahramanlık ruhunu beslemiş, erdemli insanların yetişmesine sebep olmuş, destani edebiyatı yaratmıştır. Yirminci Yüzyıla doğru yaklaşıtkça savaşlar daha ıztıraplı bir hal almakla beraber, hiçbir şey onun ahlaki karşılığı olmamıştır ve uzun zamandır savaşmayan milletlerde ahlaki bir bozulmanın başladığı gözden kaçmamaktadır. Mesela İsveç'te kültür ve refah son dereceye vardığı, bu alanda Amerika ve Almanya'dan bile üstün bulunduğu halde, İsveç halkının ahlakındaki, gündün güne çoğalan yozlaşma, düşündürücü bir durum almaktadır. Bazı bayramlarda İsveçli gençlerin topyekün yaptığı rezaletler, memleketteki homoseksüel derneklerinin yasa ile tanınması, çocuk yetiştirebilecek kaabiliyetteki aileler arasında bile sun'i ilahla çocuk sahibi olmak gibi gariplikler, bu milletin bir iç sıkıntısı, bir manevi bocalama içinde olduğunu gösteriyor. İsveç, iki yüzyıldan beri savaşmamıştır. Bir zamanlar "büyük devlet" olan İsveç'in artık hiçbir büyüklük emelinin kalmayıp, uzun bir süredir devam eden tarafsızlık, atom savaşına tam manasıyla hazırlanacak kadar maddi güç göstermesine rağmen, manevi kuvvetlerden yoksunluğu, bu sonuçları hazırlamıştır. Soysuzlaşma durdurulmazsa, İsveç, günün birinde tıpkı Estonya, Letonya ve Litvanya gibi bolşevikliğin ağına düşürecektir. Çünkü İsveç milletinin heyecan verici bir ülküsü, bir büyüklük ülküsü yoktur.

Bu örnekler epeyce çoğaltılabilir. Şu kadarını söyleyeyim ki, hükümet darbelerinin sanat haline geldiği belirli ülkelerde, bunun baş sebebi, bu ülkelerin bir büyüklük ülküsünden yoksun bulunuşlarıdır. İktisadi yoksulluk, siyasi buhran için dış tarafıdır. Asıl ve gerçek sebep, milli ülküsüzlüktür.

Milli ülküler, milletleri yüzyıllar boyunca ayakta tutacak enerji kaynağıdır. Ülkücü milletler, fedakar insanlarla doludur. Fedakar insanların çokluğu, her türlü insani meziyetlerle yaşar. Hayvanlaşmış toplumlar refah ve dıştan büyüklük içinde de olsa, yıkılmaya mahkumdur. Eski Roma gibi...

Türk milleti, ülküsü olan mutlu toplumlardan biridir. Bütün tarihi boyunca büyüklük ülküsü ardından koşmuş, birlik ve fetih savaşları yapmış ve Birinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar da daima bir büyük devletin sahibi olmuştur.

Bugün, Türkler arasındaki mayalanmanın Kızılma, Turancılık, Uluğ Türkistan veya Büyük Türkili adlarıyla adlandırıldığını görüyoruz. Bunun manası "büyüyüp birleşme" veya "birleşip büyümek istiyorum" demektir.

Ancak kaabiliyetli ve enerjik olanlar büyüklük ülküsü ardından koşar. Çünkü büyüklük ülküsü, büyük fedakarlıklar ülküsü demektir. Bundan dolayıdır ki, korkaklarla aşağılıklar büyüklükten korkar, daima küçük kalmak ister.

( Büyük Türkeli, 2. Sayı, 25 Nisan 1962 )

## ÜLKÜLER SALDIRICIDIR

Biyoloji bakımından canlıların, yani hayvanlarla bitkilerin gayesi kendi soyunun bütün dünyayı bürümesidir. Hiçbir hayvan veya bitki cinsi dünyayı kaplayamıyorsa bunun sebebi aynı gayeyi güden başka cinslerin mukavemetine maruz kalmasıdır. Cinslerin aynı gaye için yaptıkları bu tesir ve maruz kaldıkları tepkiden "hayat kavgası" doğuyor. Bu arada zayıflar eziliyor, azalıyor; güçlüler yapılıp çoğalıyor; bazı soylar ise yeryüzünden büsbütün kalkıyor.

Milletler arasında da aynı yasa hüküm sürer. Millet, âdeta gayri şuûrî olarak dünyaya yayılıp hâkim olmak ister. Fakat yayılırken başka milletlerin mukavemetine çarpar. Böylelikle aralarında savaş başlar. Sonunda güçlüler kazanır.

İnsan toplulukları yani milletler, yüksek bir şuûr mertebesine eriştikleri için bunlar arasındaki hayat kavgası yalnız tabiatın kanunları içinde sürüp gitmekle kalmaz. Buna insan şuurunun sistemi ve metodu da eklenir. Bundan da millî ülküler doğar. Demek ki millî ülkü, milletin tahteshuurunda bulunan "yayılp hâkim olma" sevkitaibisinin başkanlar ve kılavuzlar tarafından şuurlandırılıp sistemlendirilmiş şeklidir. Ülküye kılavuzluk veya başkanlık eden şahsiyetlerin irade ve kuvvet derecesi ülkülerin başarısında birinci derecede âmilidir.

Millî ülkülerde azdan çoğa doğru üç dönem vardır: İstiklâl, birlik, fütuhât.

Millî ülkünün ilk dönemi istiklâl kazanmaktır. Müstakil olmayanlar istiklâllerini kazanmak, kazanmış olanlar da bunu muhafaza edip sağlamlaştırmak düşüncesi ardında koşarlar.

İrlandalılar sekiz yüzyıldan beri istiklâl için uğraşıyorlardı. Küçük bir millet oldukları halde fedakârlıkları sayesinde koca İngiltere'nin elinden istiklâllerini zorla söküptiler.

Estonlar, Letonlar, Litvanlar asırlardan beri istiklâl rüyası görüyorlardı. İlk cihan savaşından sonra ülkelerine kavuşmuşlardı. 1940'ta kaybettikleri istiklâli yeniden elde etmek için şimdi içerde ve dışarda azimle çalışıyorlar.

Eskiden müstakil olup 150 yıl önce istiklâllerini kaybetmiş olan Lehliiler büyük fedakârlıklardan, kanlı ihtilâllerden sonra ilk cihan savaşı sonunda istiklâllerini kazanmışlardı. 1939'da istiklâli yeniden kaybettiler. Fakat sanki hiçbir şey olmamış, o kadar felâketi onlar yaşamamış gibi yeniden istiklâl davası arkasındadırlar. Bir yandan çete savaşlarıyla millî ruhu ayakta tutmaya çalışırken bir yandan da dışardaki teşkilatları vasıtasıyla her fırsattan faydalanarak istiklâllerini kurtarmaya çabalıyorlar.

Hindistan, Pakistan, Birmanya, İndonezya da aynı yolun yolcusu olarak, aynı gayeler için kan dökerek nihayet emellerine kavuştular.

İstiklâl uğrunda savaşı en tipik örneğini Yahudiler vermiştir: Esâretleri yirmi asrı geçen, dünyanın her tarafına dağılarak bir anayurtları kalmayan ve dillerini de kaybeden Yahudiler, istiklâl sevkitaibisinin tesirinde olarak yaptıkları uzun ve yıpratıcı mücadeleden sonra millî ülkünün ilk merhalesine erdiler.

Bugün, milletlerin çoğu müstakil olduğu için millî ülkünün bu ilk merhalesi ardında koşan milletler azdır.

Millî ülkünün ikinci merhalesi birliktir. Yani bir milletin bütün fertlerinin tek bayrak altında tek devlet hâline gelmesidir. İstiklâli kazanmış olan her milletin ilk işi yabancı hâkimiyet altında kalmış olan uruktaşlarını kurtarma yollarını aramaktır. Yahut bir millet birkaç ayrı devlet hâlinde siyaseten müstakilsen bunların birleşmesi için siyâsî ve askerî faaliyette bulunmaktır.

On dördüncü asırda Türkiye Türkleri yirmi, otuz ayrı hükûmetle idare olunuyordu. Birleşme kanunu dolayısıyla bunlar bir buçuk asır birbirleriyle çarpıştılar. 151'te birliği tamamladılar.

İtalya da aynı şekilde hareket ettikten sonra gözünü yabancı hakimiyeti altında kalmış olan İtalyanlara çevirdi. İlk cihan savaşında İtalya'nın müttefiklerine ihaneti, Avusturya idaresinde yaşayan birkaç yüz bir İtalyan'ı kurtarmak içindi. İkinci cihan savaşında Fransa ve Yugoslavya ile yaptığı savaşlarda o iki ülkedeki birkaç yüz bin İtalyan için yapıldı.

Ayrı müstakil devletler hâlinde yaşayan Almanlar 1870'te yaptıkları büyük bir atışla siyasî birliklerini anaçizgileriyle kurduktan sonra bunu tamamlamak için 1938'de başlayan bir seri hamleler daha yaptılar. Gerçi bu büyük işi başaramadılar. Fakat başarmalarına ramak kalmıştı. Bugün Avusturya ayrılmış ve Almanya da iki ayrı parçaya bölünmüş olduğu halde Alman önderlerinin bir birlik ardında koştukları görülmektedir. Hatta, Batı Almanya Meclisinde Doğu ile birleşmek konusu üzerine sözler söylenirken bazı milletvekilleri Avusturya ile de birleşmek istediklerini haykırarak açığa vurmuşlardır.

Romen Birliği, Eflak ve Boğdan Beyliklerinin birleşmesiyle başlamış ve Romanya bundan uruktaşlarını kurtarmak için 1913, 1914-1918 ve 1941 savaşlarına girmiştir.

Finler, Rusya idaresinde bulunan Karalya Finlerini kurtarmak için Almanya'nın yanında savaşa girmişlerse de kaybetmişlerdir. Fakat ilerde mutlaka kazanacaklar ve büyük Finlandiyayı kuracaklardır.

Macarların, Bulgarların, Sırpaların, Yunanlıların da son asırdaki tarihlerinde aynı kanunla hareket ettiklerini vukuat pek açık olarak göstermiştir.

Bazı çok yeni ve zayıf, askerî kudreti sıfır derecesinde veya kültür seviyesi çok aşağı olan milletlerde de aynı kanunla hareket edildiğini görüyoruz. Meselâ Efganistan aşağı yukarı 10-12 milyonluk geri bir memleket olduğu halde 100 milyonluk Pakistan'la davâlidir. Pakistan sınırları içinde yaşayan ve Pešto yani Efgan dili konuşan uruktaşlarını istiyor.

Yanında müttefikleri olduğu hâlde Yahudilere yenilen Mısır ise İngiltere'den Sudan'ı ve Trablus'la Bingazi'yi istiyor. Bütün nüfusu 400 bin kişi bile olmayan Ürdün Beyliği, Suriye ve Filistin'in hepsini istiyordu. Bu kadarını elde edemedi ama Yahudilerden arta kalan Filistin parçasını eklemesini becerebildi. Habeşistan, Eritreyi istemektedir. Yahudiler ise millî birlik için Irak ve Yemen'deki yüz bine yakın Yahudiye uçaklarla İsrail'e taşındılar.

Millî ülkünün üçüncü merhalesi ise fütuhattır. Çünkü millî birliğini tamamlamış olan milletler kendi soylarını yeryüzüne yayıp hâkim kılmak için istilâ ve fütuhat yapmak mecburiyetindedirler. Hattâ bir millet bazen kendi millî birliğini tamamlamadan önce de fütuhata başlayabilir. Meselâ Osmanlılar Türkiye'deki Türk birliğini tamamlamadan önce Avrupa'da geniş fütuhat yapmışlardı. İtalyanlar ve almanlar da millî birlik işi bitmeden önce sömürge fetihlerine kalkışmışlardır. Fakat böyle tek istisnalar umumî kaideyi bozmaz.

Üçüncü Cihan Savaşı, millî birliklerini tamamlamış olan Alman, İtalyan, Japon ve Rusların üçüncü merhaleye varmak gayretlerinden başka bir şey değildir. Şimdi yalnız Rusya bu yolda yürümek istiyor ve tabîî bir sonuç olarak başkalarının mukavemeti ile karşılaşılıyor. Başka millî ülkülerin muzaffer oluşu da yakında Rusya'yı çökertecektir...

Görülüyor ki ülküler taarruzîdir. Müstakil olmayan millet istiklâlini kazanmak için kendisine hâkim olan milleti yenmeye mecburdur. Yani taarruzî bir maksatla hareket edecektir. Birliğini tamamlamamış olan millet bu birliği elde etmek için uruktaşlarını esaret altında tutan millet veya milletlerle çarpışacak, onlardan toprak alacaktır. Millî birliğini kurmuş olanlar ise fütuhat yapmak için başkalarını yeneceklerdir. Demek ki millî ülkülerin her üç dönemi de taarruzîdir.

Acaba tedafûî ülkü olamaz mı? Bir millet malik olduğu sınırlar içinde yaşayıp refaha kavuşmak ülküsünü güdemez mi? Hayır! Çünkü mevcut sınırları muhafaza etmek ve zengin olmak düşüncesi hiçbir zaman bir ülkü olamaz. Bunlar bir millet için en küçük ve alelade bir istek değildir. Ülkü biraz hayal ile karışık, uzak, güç bir hedeftir. Ülkü, o ülkü ile tutuşmuş millet fertlerini heyecan içinde yaşatan kutlu ve tatlı düşüncedir. Ülküler kanla, fedakârlıkla, kahramanlıkla beslenir. Bir millet, ülküsüne varmak için ırmaklar gibi kan akıtır, yığınlarla can harcar. Ülkülere kanla, kılıçla, dövüşle, millî kinle varılır. Ülkü çelik yürekler, demir bilekler, sarsılmaz irâdeler, yüksek ahlâklar ister. Ülkü bir dindir. Kahramanlar ve şehitler ister.

Geçmişte birlik kurmuş, fütihat yapmış olan milletler eski ululuğu yeniden diriltmek için uğraşırlar. Çünkü (mazide tarihî hakikat olan şeyler, âtide de tarihî hakikat olabilirler). Ülküler hiçbir kayıtle, hiçbir siyâsî ve insanî düşünce ile sınırlandırılmaz. Bir ölküye bel bağlamış, gönül vermiş milletlerin tarihî düşmanları vardır. O düşmanlar mutlaka tepelenecektir. O düşman milletlerle dostluk andlaşmaları yapılmış olabilir. Bu geçici dostlukların hiçbir değeri yoktur. Tarihî düşmanlar ancak dışışleri bakanlarının dostudur. Milletin asla!...

Bir millet için en büyük tehlikelerden biri barış ve dostluk afonyu yutarak uyumaktır. Büyümek istemiyen millet küçölmeye mahkumdur. Saldırmayan millete saldırırlar.

(Yurtta barış, cihanda barış) yahut (kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok) gibi sefilane bir siyâsî umde ile bu milletin manevî enerjisini bilerek veya bilmeyerek söndürenler, zaten mahvolmuş Almanyaya savaş açarak Türk tarihinde asla görölmemiş bir kancıklığın zilletini tarihimize sokanlar, fakat Bulgaristan ve adalardaki Türkleri topraklarıyla birlikte kurtarmak fırsatını tarih yaratmışken en denî ve cebîn bir hareketle bundan kaçanlar hiç şüphesiz Türk birliğini tamamlamak yolunda bir adım atamazlardı. Çünkü onlar bu memlekette Moskofçuluğu için için yaşatmak, Türkçölüğü açıkça yok etmek istiyen devşirmelerdi.

Hayat bir savaşken ve onu kazanmak için mutlaka taarruz etmek gerekirken millî ölkü yolunda yapılacak taarruzun çirkinliğini haykırmak ya gaflet, ya ihanettir. Devletlerin sorumlu yerlerinde bulunanlar siyâsî nezaket veya menfaat dolayısıyla böyle sözler söyleyebilirler. Fakat milletin gençliğine hitab edenler; yani öğretmenler, şairler, gazeteciler, yazıcılar bize barış afonyu yutturmak isterlerse onların şecerelerini ve evlerindeki gizli evrâkı araştırmak tarihin, bilhassa Türk tarihinin değışmez hakikatını bir defa daha teyid edecektir.

**( Orhun, 14. Sayı, 1 Şubat 1944 )**



## TÜRKÇÜLÜK

Türkçülük, Türk milliyetçiliğinin adıdır. Kelimenin sonundaki ek, yerine göre, mensupluk, sevgi, taraftarlık gösteren bir ektir. Türkçülük de Türk sevgisi ve taraftarlığı demek olduğuna göre, kelime, yerinde kullanılmıştır. Başka milletlerin Türk taraftarlığı ve Türk sevgisi bu kelime ile ifade olunamaz. Zaten başka milletlerin Türk'ü sevmesi de gerçekten bir sevgiye değil, geçici bir nezakete, çıkara, siyasi zaruretlere işarettir. Türk'ü, gerçek olarak, Türk'ten başkası sevmez.

Türkçülük bir ülküdür. Ülküler, milletlerin manevi gıdasıdır. Ülküsüz milletlerin en talihlisi dahi silik ve sönük kalmaya mahkumdur. Eğer bu millet talihli de değilse, onun sonucu yenilmek, ezilmek, hatta yok olmaktır.

Ülküler, gerçekle hayalin karışmasından doğmuş olan, düne bakarak yarını arayan, milletlere hız veren ve uğrunda ölünen büyük dileklerdir. Milletler, ölebildikleri kadar yaşama hakkına sahiptirler.

**Türkçülük, büyük Türkeli'nde, Türk uruğunun kayıtsız şartsız hakimiyeti ve bağımsızlığı ile Türklüğün her yönden bütün milletlerden ileri ve üstün olması ülküsüdür.**

**Bu ülkü, geçmişte, birkaç kere gerçekleşmişti. Büyük Türkçülük ülküsü ve inancı ile yetişen gençlik sayesinde yarın yeniden gerçek olacaktır.**

Türkçülük, dün bir kaynaktı; bugün çaydır. Yarın coşkun bir ırmak olacak ve önünde yabancı duygu ve düşüncelerden gelen bütün engeller yıkılacaktır.

Türkçülük, dört kaynaktan geliyor:

1. Kökü çok eski olan ve Türk uruğunun şuuraltında yüzyıllardan beri yaşayan milliyetçilik;
2. Tanzimat'tan sonra, Avrupa'daki milliyetçiliklere benzeyen halkçı bir hareketin bizde de tatbik olunmasını isteyen milliyetçilik hareketi;
- 3.Devletimizin içindeki yabancı unsurların ihaneti dolayısıyla doğan tepki;
- 4.Türklerin 200 yıldan beri çektikleri büyük sıkıntılar.

Bu dört kaynaktan gelen düşünceler birbiriyle kaynaşıp yoğrularak bugünkü Türkçülük ortaya çıkmıştır. Türkler, Türkçülük ile güçlenecek, kurtulacak, ilerleyecek, yükselecektir.

Bir millet yükselme iradesini taşımazsa, kendine güveni olmazsa, başkalarını taklitten başka bir şey yapamazsa, geçmişle övünmezse, başkalarından üstün olmak istemezse, ülkü için ölümü göze alamazsa, savaştan korkarsa, o millet içinden çürümüş demektir.

Bugün ülküler ve kahramanlar çağında yaşıyoruz. Geçmiş haklara dayanılarak davaların öne atıldığı, hesapların görüldüğü günlerdeyiz. Kan çağılayanları, kılıç şakırtıları ve gülle sesleri içinde yarının neler hazırladığını bilemiyoruz. Bu kasırga arasında, milletlerin yalnız geçmişlerini hatırlayarak milli ülkülerine yapıştıklarını görebiliyoruz. Geçmiş olmayan, yahut olup da unutan, milli ülküsü bulunmayanlar devriliyor.

İnsanlığın tarihinde büyük kasırgalar eskiden zaman zaman gelip geçirdi. Gitgide bu kasırgalar sıklaşıyor. Bu gidişle tarih, ebedi bir kasırgadan ibaret kalacak gibi gözüküyor. Bugün ayakta kalabilmek için eskisi kadar sağlam olmak yetişmiyor. Çok güçlü, çok sağlam, çok sert, çok yürekli olmak gerekiyor. Bunun da bizim için birinci şartı, Türkçülük ülküsüne sıkı sıkıya yapışmaktır. Şaşırın, ürken, sapıtan milletleri, tarih bağışlamıyor.

Türkçülük ülküsü bizden amansız bir görev ahlakı istiyor. Subay hiç yorulmadan altı saatlik talimini yaptırırsa, öğretmen bıkmadan öğreticilik işini yaparsa, memur sinirlenmeden halka kolaylık

---

göstermeye devam ederse, doktor her şeyden önce yurttaşlarının sağlığı ile ilgili olursa, öğrenci her şeyden önce dersini bellemeye çalışırsa ve bütün görevlerle rütbeler arasında ne caka, ne gösteriş, ne dalkavukluk, ne de ilgisizlik olmadan bir ahenk kurulursa, aşağıdakiler yukarının buyruğunu ukalalık saymaz, yukardakiler de aşağının doğru ihtarlarına kızmazlarsa, bütün karşılıklı işlerde, görüşme ve konuşmalarda ne ikiyüzlülüğe kaçan nezaket, ne de kabalığa kaçan sertlik bulunmazsa, görevin bizden istediği şey yapılmış olur.

Gerçekten Türkçü olmak kolay değildir. Her önüne gelen Türkçü olamayacağı gibi, her Türkçüyüm diyen de Türkçü olamaz.

Her Türkçü, bulunduğu yerin görevini inançla yaparsa, Türkçülük ülküsü sağlamlaşır. Türklük güçlenir.

Türkçülerin ilk işi, görevlerini, arınmış gönül ve inanmış yürek ile yapmaktır.

**( Orhun, 10. Sayı, 1 Ekim 1943 )**

## DIŞARIDAN GELMEMİŞ OLAN TEK DÜŞÜNCE

Türkçülük düşüncesi, bu fikrin düşmanları veya her şeyle alay etmek alışkanlığında olan prensipsizler tarafından saldırıya uğrarken, yapılan satışmaların başlıcaları şunlar olmuştur:

1-Bunlardan biri “Türkçülük” kelimesine olan itirazdır. İtirazcılar şöyle demektedirler: “Türkçülük de ne demek oluyor? Bunlar Türk mü satıyorlar? Sütçü, süt alan demek olduğu gibi bunun manası da Türk satan demektir. Böyle saçma bir düşünce olur mu?” Bu itirazın hiçbir ciddi tarafı olmadığı meydandadır. Çünkü kelimelerin sonuna gelen “ci, cı, cü, cu, çı, çu, çü, çu” ekleri, yalnız o nesnenin satıcılığını göstermez; türlü türlü manalara da gelir. En yaygın ve geniş anlamı ise sevgi, taraftarlık, mensupluk belirtmesidir. Nitekim “cumhuriyetçi” ve “kıralcı” kelimeleri cumhuriyeti ve kırılı satan değil, tamamen aksine seven, taraftarlık eden demektir. Bunun gibi “Türkçü” kelimesi de “Türkü seven”, “Türke taraftar olan” anlamına gelir.

2-İkinci ve pek olumsuz bir itiraz, Türkçülüğün, memleketteki başka unsurları gücendireceği fikridir. Bunun da hiçbir tutar yeri olmadığı ortadadır. Dünyanın hiçbir yerinde, yüzde on gücenecek diye yüzde doksanın kendi düşüncelerini ve çıkarlarını açıkça ileri sürmekten alıkonmak istemesi görülmuş değildir. Bundan başka bir memleket, yalnız bir milletindir ve o milletin istek ve çıkarlarına göre idare olunur. Azınlıklar o ülkede, ancak, asıl sahiplerin milli haklarına bağlı göstermek şartıyla adalet içinde yaşamak hakkına maliktirler ve hiçbir suretle, kendi özel ve milli şartlarını, çıkarlarını ileri süremezler. Hele memleketin asıl sahiplerinin hak ve çıkarları aleyhinde hiçbir dilekte bulunamazlar. Bu takdirde vatana ihanet etmiş olurlar.

Türkiye’de, yüzde on gücenecek diye yüzde doksanı Türkçülük yapmakta alıkoymaya çalışmak, adeta, yüzde onun manevi diktatörlüğünü kurmak demektir. Böyle bir düşüncenin ahlakla ve kanunla ilgisi yoktur. Hiçbir türlü mantıkta da makbul bir prensip değildir.

3-Üçüncü ve makul gibi gözüken bir itiraz; Türkçülüğün, bütün dünya Türklerini ölkü edinmesi bakımından hayli, boş, hatta maceracı ve tehlikeli olması düşüncesidir. Bu da yanlıştır.

“Hayali” demek, asla gerçekleşmeyecek ve gerçekleşmemiş demekse, Türkçülük hayali değildir.

Türkçülük, Türklüğün geçmişteki haklarının mirasını istemek bakımından haklı, meşru ve tarihi bir davadır.

Türkçülüğün istekleri, geçmişte birkaç kere gerçek olduğu için, “hayal olmamak” gibi bir dayanağı var demektir.

Büyük milli ölkülerin hiçbirisi, gerçekleşmesi kolay işlerden değildir. Fakat hepsi birer birer gerçek olmaktadır. Hindistan ve İndonezya kaç yüzyıl sonra milli dileklerine kavuştular? Otuz yıl önce yalnız birkaç aydının kafasındaki hayal olan İndonezya bağımsızlığı nasıl gerçekleşti? Sekiz yüzyıllık bir tutsaklıktan, hatta dilini kaybettikten sonra, İrlandalılar, nasıl kurtulup, kitaplarda kalan milli dillerini diriltmeye koyuldular? Ya hele, dilleriyle anavatanlarını da kaybedip dünyanın her tarafına dağılan Yahudiler, 2000 yıl sonra Filistin’de milli devletlerini kurup milli dillerini milli yazılarıyla yazmaya başlamadılar mı? Bütün bunların yanında Türkçülük ölküsü ne kadar yumuşaktır?

Türkçülüğün, maceracı olduğu hakkındaki iddia da hiçbir tarihi olaya dayanmamaktadır. Türkçülük, şimdiye kadar iş başına gelmiş değildir ki, maceracı olduğu denenmiş olsun. Sınırdışı ırkdaşlarını düşünmek, onların bizimle birleşmesini veya hiç olmazsa bağımsız olmasını istemek ise hiçbir zaman maceracılık değildir. Dünyanın bütün milletleri, hatta pek yeni devlet kuranları bile ilki iş olarak sınırdışı ırkdaşlarımızı düşünmek ve hele insan hakları beyannamesinden sonra, onların da insan haklarından faydalanması için teşebbüslere girişmekle yükümlüyüz. Soydaşlarımızı, sistemli bir şekilde yok edenlere savaşa hazırlanmak maceracılık değildir. Milletimizin ve insanlığın en kutlu hakları uğrunda Kore savaşına katılmak nasıl maceracılık değilse; Türklüğün, insanlığın, medeniyetin, mukaddesatın düşmanı olan Moskoflarla hesaplaşmayı düşünmek de öylece maceracılık değildir. Kore’de nasıl Türkiye savunulduysa, kendi sınırlarımızda da Türkiye, Türklük ve bütün insanlık korunacaktır.

4-Solcular tarafından yapılan bir itiraz da, Türkçülüğün dışardan gelme bir fikir olduğudur. Güya bunu Almanlar icad ederek Türkiye'ye sokmuşlar” Türkçülüğün ırkçılık ilkesi de, Hitler Almanyasının ırkçılığından alınma imiş!

Yalnız Yahudilere karşı güdülen Alman ırkçılığı ile, her millete karşı bir korunma ilkesi olarak ileri sürülen Türk ırkçılığı arasında bir bağlantı bulunmadığı ve Türk ırkçılığının Alman ırkçılığından çok eski olduğu belgelerle meydandadır. Bir milli ülkünün, yabancı bir millet tarafından Türklere aşılındığı yolundaki bu itiraz, üzerinde durmaya değmeyecek kadar çürüktür.

\*\*\*\*\*

Gerçekte ise, bugün, Türkiye’de fikir akımları arasında yerli ve mili olan tek fikir Türkçülüktür. Faydalı veya zararlı olsun, ötekilerin hepsi dışardan gelmiştir: Komünizm, bize, Rusya’dan aktarılmış ve bir vatan ihaneti halini almıştır. Milletlerarası Yahudi aleti olan Masonluk, Balkanlar yolu ile Türkiye’ye girmiştir. Bugün itibarda olan demokrasinin vatanı İngiltere, sonra Fransa’dır. Epey taraftarı bulunan iktisadi liberalizm ve devletçilik de yabancı köklüdür. Bir zamanlar gazetelerde ve Meclis içinde taraftarları görülen Faşizm, İtalya ve Almanya’da doğmuştur. Hatta bugün Türklerce benimsenip milli bir hale gelmiş bulunan müslümanlık bile aslında Türk köklü değildir.

Türk köklü tek fikir, tek ülkü yalnız Türkçülüktür. Bu bakımdan da milli şuorumuzun gelişmesi nisbetinde büyüyecek, güçlenecek ve atılışlar yapacaktır.

**( Orkun, 2. Sayı, 13 Ekim 1950 )**

## TÜRKÇÜ KİMDİR?

Türkçü, Türk soyunun üstünlüğüne inanmış olan kimsedir. Bilir ki bugün görülen geri ve kötü ne varsa, hepsi, geçici bir hastalığın belirtisidir ve geçmiş zamanlarda bizi ileri götüren, zaferden zafere yürüten erdemlerin hepsi kanımızda, ruhumuzda, içimizde gizli bir halde yaşamakta, belirecek imkan ve fırsat aramaktadır

Türkçü, milli çıkarları şahısların üstünde tutan, milli mukaddesata ve geçmişe saygı gösteren, görev ahlakı yüksek olan, haksızlıklarla savaşta korkusuz bir insandır.

Türkçü, gününü gün eden veya dalkavuk bir insan olamaz. Sert yaşamaktan hoşlanır ve en büyük sertliği de nefesine karşı gösterir. Tarihimizde kahramanlık ve büyüklük bol bol bulunduğu için, bazı küçük milletlerin yaptığı gibi kahraman ve kahramanlık icadına lüzum görmeden, esasen var olanların hakkını vermekle yetinir. Böylelikle, milli kahramanlarına saygı gösterir, fakat milli kahramanların kusuru da varsa, söylemekten çekinmez ve hiçbir sebeple, kahraman olmayana kahramanlık payesi vermez. Hele Türklüğün mukaddesatını yıkanı asla bağışlamaz ve bunları bağışlayanları düşman sayar

Türkçü, alçak gönüllü olmaya mecburdur. Çünkü, kendini ileri sürmek, yaptığı için karşılığını beklemek veya takdir olunmak içindir. Halbuki takdir beklemek bir bencilliktir. Türkçü, milletine bir hizmet yaparken, bunu, beğenilmek için değil, görev bildiği için yapar ve yapacağı en büyük hizmetin bile, adı sanki bilinmeden ölüp mezarsız yatan şehitlerin hizmeti yanında pek küçük kalacağını bilir.

Türkçülük, yükselmek için değil, yükseltmek içindir. Topluluklar, fedakar fertlerinin çokluğu nispetinde yükselir.

Türkçülük, bir fikir olduğu kadar da inançtır. İnanç olduğu için de tartışmasız, tenkitsiz kabul olunur. Onun tartışılacak ve tenkit olunacak tarafı temeli, esası değil, ayrıntıdır

Türkçüler, dayanışmalı yaşamaya mecburdur. Dayanışma, az kuvvetle çok iş görmenin tek ve değişmez çaresidir. Dayanışma olmayan yerde, için için bir çekişme var demektir. Türkçü, ülküdaşları ile olacak bir geçimsizliğin ülküye zarar getireceğini bilir

Türkçü hiç şüphesiz, Türkten olur. Fakat her "Türkçüyüm" diyen Türkçü değildir. Samimi olması ve Türkçülüğün şartlarına uyması lazımdır.

Türkçülüğün en büyük görevi Türklüğe hizmettir. Bunun da baş şartlarından biri, çevresinde bulunanlara Türklük sevgisini aşılmasıdır. O, yorulmadan, bıkmadan, Türk soyunun üstünlüğünü anlatacak yabancıların tehlikesini söyleyecek, Türk ahlakının gereklerini bildirecek, barışmaz düşmanımızın Moskof olduğunu telkin edecektir

Moskofçu komünistin vatan haini olduğunu en iyi ve herkesten önce anlayan Türkçülerdir. Onun için komünistlerle her yerde, her vasıta ile, her şekilde savaşacaklardır.

Kısacası, Türkçüler, XX. yüzyılda Türk milletinin fedakarlarıdır.

( Orkun, 3. Sayı, 20 Ekim 1950 )

## TÜRK BİRLİĞİ

Dünya Türklüğü yalnız Türkiye'dekilerden ibâret değildir. Rusya, İran, Çin, Romanya, Bulgaristan, Yugoslavya, Rodos, Kıbrıs, Suriye, Irak ve Afganistan'daki Türklerin sayısı Türkiye'dekilerden daha çoktur. Mısır'da, Libya'da, Avrupa'da, Kuzey ve Güney Afrika'da, Uzakdoğu'da yaşayan ve herhalde birkaç on bin tutarında olan Türkleri de, kadroyu tamamlamak için, bu listeye sokabiliriz.

Genel istatistikler olmadığı için dünyadaki Türklerin sayısını doğru olarak bilmiyoruz. Düşmanlar, kasdi olarak bu sayıyı azaltmaya çalıştıkları gibi, dostlar da körükörüne çoğaltmaktadırlar.

Türkleri, eskiden beri kalabalık bir millet oldukları hakkındaki düşünceler, tarihi incelemelerin ilerlemesinden sonra, çürümüştür. Türkleri pek kalabalık gösteren şey, onların büyük siyasî rol oynamaları ve hareketli oluşlarıdır. Gerçekte ise Türkler, bütün kırgınlara rağmen, hiçbir zaman XX. Yüzyılda oldukları kadar çok olmamışlardır.

Bugün, Türklerin sayısı hakkında en müsbet bilgiye, yalnız Türkiye ve Rusya Türkleri hakkında sâhibiz. 1926 ve daha sonra Rusya'da 1927'den beri de Türkiye'de yapılan genel nüfus sayımlarından sonra yayınlanan istatistiklere göre, bugün, toparlak hesapla Türkiye'de 30, Rusya'da ise 35 milyon Türk vardır. Başka ülkelerde yaşayan Türkler hakkında ise birbirinden uzak, türlü rakamlar ileri sürülüyor. Meselâ, Çin Türkistanında yaşayan Türkleri , bazıları 3 milyon olarak gösterdiği halde, bu rakamı 13, 15 hattâ 18 milyona çıkarırlar bile vardır. Türklerin sayısını çok göstermek eğiliminde olanlar, mesela Rusya'da 40 – 50 milyon Türk yaşadığını, Rusların siyasî düşüncelerle Türklerin az gösterdiklerini ileri sürüyorlar.

Rusların, siyasî endişelerle Türkleri az göstermek istemeleri hakkındaki iddia doğrudur. Ancak bunda da mübalağaya kaçmak yersiz bir düşünce olur. Ruslar ne kadar çalışsalar, oradaki Türkleri yarı yarıya indirip gösteremezler. Biz de kendi millî ve ırkî gücümüzü hesaplarken, aşırılığa kaçmamak zorundayız. Bazılarının iddia ettikleri gibi, gerçekten 120 milyonluk bir milletsek ve buna rağmen büyük bir kısmımız tutsaksa, bu geleceğimiz için ümit kırıcı bir durumdur. Bunu düşünerek, gerçekleri olduğu gibi göstermekten çekinmemeliyiz. Hele çocukça düşünceler uğruna, lehimizdeki gerçekleri değiştiremeyiz. Bu gerçek şudur:

Biz, azlık bir millet olduğumuz ve bazı sebeplerle teknikçe geri kaldığımız için, kalabalık milletlerin tutsaklığına düştük. Fakat, bu azlığımıza rağmen, kendi aramızda toplanabilirsek, dünyada yenemeyeceğimiz kuvvet yoktur.

Acaba, dünyadaki Türklerin sayısı hakkında, aşağı yukarı bir rakam söyleyemez miyiz? Bunun için, her ülkedeki Türklerin sayısı hakkında en az ve en çok olarak söylenen rakamları toplamak ve bunun üzerinde biraz durup düşünmekten başka çıkar yol yoktur.

Rusya'da 80, Çin'de 18 milyon Türk olduğu hakkındaki hayâli sayıları bir yana bırakırsak, bu rakamlar şunlardır:

- En az                      En çok

Türkiye'de 30.000.000 - 32.000.000

Rusya'da 35.000.000 - 40.000.000

İran'da 10.000.000 - 13.000.000

Çin'de 5.000.000 - 8.000.000

Afganistan'da 1.000.000 - 3.000.000

Balkanlarda 1.000.000 - 2.000.000

Irak-Suriye'de 700.000 - 1.000.000

Kıbrıs'ta 90.000 - 100.000

Başka ülkelerde 50.000 - 100.000

Bütün Türkler 82.840.000 - 99.200.000

Demek ki, Türkler en aşağı bir hesaplama 82.840.000 kişi tutuyorlar. Şu halde yabancı milletlerin, Türkleri az göstermek gayretlerini de hesaba katarsak, milletimizin 100 milyonluk bir topluluk olduğunu söyleyebiliriz.

\*\*\*\*\*

Dünya bir devler memleketi olmaya doğru gidiyor. Yüz milyonluk milletlerin kurulduğunu görüyoruz. İkinci, üçüncü derecedeki milletlerden bazıları da yaman bir hızla çoğalıyorlar. Böyle bir yüzyılda 85 – 100 milyonun önemi bir kat daha artar.

Yeryüzünde, ne kalabalık topluluklar bulunduğunu kavramak için, şu ülkelere bir göz atalım:

Çin 800 milyon

Hindistan 540 "

Rusya 250 “

İngiltere (İmparatorluk olarak) 200 “

Amerika 220 “

İndonezya 130 “

Pakistan 120 “

Japonya 110 “

Brezilya 95 “

Almanya 70 “

İtalya 53 “

Fransa 52 “

Bu kalabalık milletlerden Rusya sınırdaşımız, İngiltere, İtalya ve Fransa komşumuzdur. Acaba, dünyada dev devletler kurulurken, siyâseten dağınık olan 85 – 100 milyonluk Türk milletinin geleceği ne olacaktır?

Bize göre, millî programın hareket noktası bu soru olmalıdır. Bu sorunun cevabı, millî ülkümüzün adı demektir. Bu ad, “Türk birliği” sözleriyle özetlenebilir.

\*\*\*\*\*

Her milletin, yaşamak için, bir ölküye ihtiyacı vardır. Bu ölkü, milletlere göre ayrıntılarda değişse bile, anaçizgilerinde hemen hemen bir gibidir. Çünkü şu tarihi gerçeği kimse inkar edemez ki, her tutsak milletin ilk ölküsü bağımsızlığını kazanmak, her bağımsız milletin ilk ölküsü de, henüz tutsak yaşayan ölküde üçüncü dönemdir.

Bu, kabataslak bir sınıflandırmadır. Hayata, olaylara, milletlerin özel durumlarına göre bu dönemler biraz değişebilir. Meselâ, bir milletin fetihlere başlaması için, mutlaka bütün urukdaşlarını kendi sınırları içine almış olması gerekmez. İtalya, Birinci Dünya Savaşı'ndan önce millî birliğini aşağı yukarı elde etmiş ama Avusturya'da, Fransa'da, Malta'da, Tunus'ta epey İtalyan, başka milletlerin tutsağı olarak yaşıyordu. Buna rağmen İtalya, millî ölkünün üçüncü dönemi olan fetihlere başlamıştı. Habeşistan ve Türkiye ile yaptığı savaşlar bunu gösterir. Demek ki, millî ölkünün üç dönemi bağımsızlık, millî birlik ve fetihler olmakla beraber, bunlar, birbirleri içine girmişlerdir. Biri tamamlanmadan öteki başlayabilir.



---

Millî ülkülerde dâima bu üç dönemin varlığına tarihten, istediğimiz kadar örnek bulabiliriz:

İrlanda, yüzyıllarca uğraşıp İngiliz tutsaklığından kurtulduktan sonra, şimdi İngiltere elinde bulunan Kuzey İrlanda'yı almak, yâni milli birliği kurmak için uğraşiyor.

Yine İngiliz tutsaklığından kurtulan Mısır, ilk iş olarak Sudan'ı almak, sonra da bütün Arap ülkelerini kendi çevresinde toplamak dâvası ardındadır.

Almanların şimdiki dâvası, Rus tutsaklığındaki Doğu Almanya'yı kurtarmaktır. Arkasından da sıra yine Avusturya ile birleşmeye gelecektir.

Finlerin, Karelya için çalışan dernekleri vardır.

Macarlar, Transilvanya'dan hiçbir zaman vazgeçmemişlerdir.

Yugoslavlara, çok eski zamanlarda olduğu gibi, yine bütün Makedonya'yı ve Selanik'i almak sevdası peşindendirler.

Bulgarlar, Sırp ve Yunan Makedonyaları ile Doğu ve Batı Trakya'da gözleri vardır.

Yunanlılar, Kuzey Epir'i ve Doğu Trakya'yı istiyorlar.

Yahudilerin ilk hedefi, bütün Ürdün Krallığıdır.

Suriye, Hatay'ı ve hattâ Çukurova'yı kendi toprağı sayıyor.

Afganistan, Patanlar ülkesini, yâni Pakistan'ın kuzey bölgelerini kendinde koparıkmış sayıyor.

Tunuslular ile Faslılar ilk döneme ulaştılar. Şimdi, Büyük Sahra'nın bir bölümü ile Moritanya'yı istiyorlar.

Çok geri olan zenciler bile, artık bağımsızlık devletler haline girdiler.

Acaba, Türkler, bu safhâların hangisinde bulunuyor?

Bunun cevabını vermek için, haritaya bir bakmak yeter: Türkler, Anadolu'daki Kurtuluş Savaşı ile ülkülerinin ilk döneminde pek parlak bir başarı gösterdikten sonra, tabii ve tarihi bir kayıpla, ülkülerinin ikinci basamağında bulunuyorlar. 1923'te gerçekleşen birinci dönemden sonra ikinci dönem yoluna yalnız Hayat kurtarılmış, daha sonra da Kıbrıs üzerinde millî emellerimiz olduğu kayıtlı şartlı olmakla beraber, resmen açığa vurulmuştur.

Millî birlik ve millî birlikten sonra cihan hâkimiyeti, milletin şuuraltında yaşayan bir ülküdür. şuuraltıdaki bu istek, zaman zaman şuura çıkar. Zaman iyi seçilmişse muzaffer olur. İyi seçilmişse milletin hız ve ahlâk kaynağıdır. Bir gâye için ıztırap çeken, fakat buna isteyerek katlanan insan gibi, milletler de millî ülküleri için hesapsız fedâkarlığa katlanırlar, katlamışlardır. Ülkü yolunda yürüyen milletleri başka milletleri hem korkutur, hem de hayran bırakır. Ülkü yolunda yürüyen millet, kendisinde başka milletlere karşı mevcut aşağılık duygusunu atmıştır. Kendisine inandığı ve hiçbir şeyden korkmadığı için, düşmanlarının çokluğundan, tekniğinden ürkmeyiz. Ölümü seven milletlere, hayat kollarını açar. Böylelikle millî ülkü bir gün gerçekleşir.

\*\*\*\*\*

Türkler vaktiyle birkaç kere birleşmişler ve mutlu olmuşlardır. Yeniden birleşeceklerdir. Millî ülkümüzün ilk maddesini : **"Bütün Türkler birleşecektir"** diye ifade edebiliriz.

( Orhun, 8. Sayı, 23 Haziran 1934 )

## TÜRK HALKI DEĞİL TÜRK MİLLETİYİZ

Uzmanlar, yeryüzünde insanların 500.000 yıldan, belki daha eskiden beri var olduğunu söylüyor. Fakat insanların tarih sahnesine girmesi dört beş bin yıllık bir meseledir.

İnsanlık durmaksızın ilerleyerek bugünkü durumuna gelmiş, tarih öncesindeki ırkların türlü nisbetlerde birbirine karışmasından bugünkü ırklar doğmuş, ırklar da yine türlü sebeplerle parçalanarak günümüzün milletlerini meydana getirmişlerdir.

Bu söylediğim insanlık tarihinin ana çizgisidir.

İnsan zekâsının gelişmesi ölçüsünde de madde ve manâdaki her kavram için kelimeler bulunmuş, zamanla kelimelerden başka kelimeler türemiş, bazı kelimeler anlamını değiştirmiş, bazıları unutulmuş veya bırakılmış, yerine yenileri alınmış veya bulunmuştur.

İnsan olgunlaşmasının toplum hayatındaki son durağı "millet" ve "devlet"tir. "Millet" bağımsız yurdu olan teşkilatlı bir topluluktur. Asırların fikir akımı olan milliyetçilik bu kelimelerden çıkar.

Son zamanlarda solculardan başlayarak yavaş yavaş herkese, hattâ resmî şahsiyetlere de yayılan bir tabirle millet yerine halk kelimesinin kullanıldığını görüyoruz.

Komünistler milleti kabul etmedikleri için ve bu kelimeden ürkmeleri dolayısı ile daima "halk" kelimesini kullanırlar. Aşırı sosyalistlerde de aynı eğilim vardır. Fakat bu iki kelime aynı anlamda değildir. Şemseddin Sami "halk" kelimesini " Kaamus-i Türki" adlı mühim eserinde "insanlar", cem'iyet-i beşeriyeye, umum, cemaat, güruh, "kalabalık" diye açıklar. Bugünün edebî dilinde ise bu kelime "milletin bir parçası" yahut "aşağı tabakası" anlamında kullanılır. "İstanbul Halkı" veya "Orta Anadolu Halkı" dediğimiz zaman İstanbul veya Orta Anadolu'da doğan yahut oralarda yaşayan insanlar anlaşılacağı gibi "halktan yetişme" tabirleri de aynı mânâdadır. Halk=millet demek olsaydı "halktan yetişme", halk tabakası sözlerine lüzum kalmazdı. Herkes zaten milletten yetişme olduğu için bu türlü sözler lüzumsuz olurdu. Bundan başka "halk" yalnız o an için mevcut olan topluluktur. "Millet" ise üç zamanda da vardır ve "millet" bir " var olma şuurunun" da ifadesidir.

Kanunların ruhunda da bu iki kelimenin ayrılığı şiddetle göze çarpar. Kanun koyucusu millete hakareti ceza tehdidi altına almıştır. Halk için böyle bir tutum yoktur.

Türkiye'deki insanlar "Türkiye halkı" olarak anıldığı zaman yalnız çalışıp kazanan, şuraya buraya giden, oturan ve eğlenen bir yığın akla gelir.

Aynı insanlar "Türk milleti" olarak ele alınınca geçmiş yüzyıllardan kopup gelen, zafer ve kültür yaratıcısı olan, gelecek için ülküsü bulunan, bunun için savaşa varıncaya kadar her fedakârlığı göze alan güçlü bir topluluk söz konusudur.

Komünistler milletlere "yığın" diyemedikleri için halk diyorlar. Onlar için insanlar hammadde yığınınından başka bir şey değildir. İran'daki komünist partisinin adı olan "Tüde", Farsça'da "yığın" demektir. Bizdeki komünistler de bir zamanlar "Yığın" adında bir dergi çıkarmışlardı.

Komünist Çin'de yüz milyonlarca insanın Mao'nun sözlerini gece gündüz ezberlemeye zorlanması milletleri yığın, hatta sürü gibi görmenin bir şeklidir.

Çünkü halk şuursuzdur. Baştaki zorbalardan neyi telkin ederse onu körü körüne yapar. Böylece iktisadî bir takım başarılar sağlanır; yollar yapılır; kanallar açılır; ağaçlar dikilir, ırmakların yatağı derinleştirilir ve bunları yaparken halk sürüsünden milyonlarca insanın ölmesine ehemmiyet verilmez.

Millet ise şuurludur. Neyi, ne için yaptığını bilir. Halk, arkasında makineli tüfekler işlediği için savaşta ileri yürür. Millet bir görev yaptığını inanarak ateşe atılır. Yaratılıştan cesur olmasa bile sırf haysiyet ve utanç duyguları yüzünden ölüme doğru gitmekten çekinmez.

Resmî bildirimlerde sık sık görülen "halklarımız arasındaki geleneksel dostluk" gibi tabirleri Türk dış işleri bakanları kaldırmalı, bunun yerine "milletlerimiz" kelimesini koymalıdır. Milletlin bir pasaport meselesi olmadığı iyice kafalara sokulmalıdır.

Türk milleti nedir, kimler Türk'tür diye sorulacak.

Türk milleti, Türk kökünden gelenlerle Türk kökünden gelmiş olanlar kadar Türkleşmiş kimselerden meydana gelen topluluktur.

Türkler, Polonya Türkleri gibi tektük istinaslarla evlerinde Türkçe konuşan, anadili Türkçe olan insanlardır.

Şuuraltında veya duygularının gizli yönünde başka biri ırkın şuur ve özleyişini taşımayan kimselerdir.

Türkçülere yedi, hatta yirmi kuşak ilerisine kadar soy kütüğü arayan kimseler diye iftira ediliyor. Tatbik kaabiliyeti ve araştırma imkânı olmayan bu safsatalar ancak moskofçuların ve başka düşmanların uydurmasından ibarettir. Her zaman verdiğimiz örnekleri yine tekrarlayalım: En büyük Türkler' den biri olan Yıldırım Bayazıd'ın anası Türk değildir. Hangi Türkçü onu Türklük kadrosundan çıkarmıştır veya çıkarabilir? İstiklâl Marşı şairi Mehmet Akif' in babası Arnavut, ülküsü de Türkçülüğe aykırı olan ümmetçilik olduğu halde hangi Türkçü Mehmed Akif için Türk değildir demiştir?

Mesele Yıldırım Bayazıd veya Mehmed Akif kadar Türk olabilmektedir. Bir millette millî ruh yükseklerde olduğu zaman onların arasına karışan yabancıların hiçbir tesiri olmaz. Millî ruh, herhangi bir yabancılığı eritir. Fakat millî ruh arıktayınca, yabancılara karşı hayranlık başlayınca her şey allak-bullak olur. Milliyet inkâr edilir. İnsanlıkla hiçbir ilgisi olmayan çıkarıcılar insaniyetçi kesiliverir. Her türlü konfor ve rahat içinde yaşayan milyoner çocukları, bu konfor ve rahatın zerresini bile feda edemeyecek oldukları halde komünist olur. Komünizm uygulanırsa ne o yiyeceği, ne o evi, rahatı, parayı, arabayı bulamayacağını, işçi haline geleceğini düşünemeyecek kadar ahmaklaşır.

Millet olmanın sonuçlarından biri de başka milletlere göre bir çok özellikleri olmak, onlardan ayrılmak, onlara benzememek, bazen onların zıddı olmaktır. Bu benzemeyiş ve ayrılış maddî ve manevî yönlerdedir. Milletlerin ses tonundan konuşma şekline, sevdiği ve sevmediği şeylere, davranışlarına kadar bir çok şeyi birbirinden ayırır. Sevinç ve şaşkınlığın ifadesi bile her millette başka başkadır. Sözün kısası milletler birbirine benzemez. Birinin ak dediğine öteki kara der.

Milletler binlerce yılın geliştirip şekillendirdiği sosyal varlıklardır. Bunları ortadan kaldırarak insanları kardeş yapmak, birleştirmek, tek devlet haline getirmek, devletleri kaldırıp insanları devletsiz bir birlik yapmak Hasan-i Sabbâh müritlerine yakışır rüyalarıdır. Tabiatla bir yandan birleşme bir yandan bölünme olduğu gibi, sosyal hayatın kanunlarında da, hem birleşme, hem parçalanma aynen mevcuttur. İnsanlık tarihine kısa bir göz atış bu birleşme ve ayrılmaların düzinelerle örneğini verir.

Şimdi, insanlığın son merhalesi olan şuurlu, inançlı ve istekli "millet" dururken onu kaldırıp yerine şuursuz, her kalıba girmeye elverişli, ham madde halindeki "halk" ı koymakta ne mânâ var?

Bu sözlerimize karşı hemen Atatürk kalkaniyle karşımıza dikileceklerini, öyle ise "Atatürk kurduğu partiye ne diye Halk Partisi dedi ? " diye soracaklarını biliyoruz.

Atatürk, Halk Partisi'ni kurarken komünistlerin sinsi maksatları henüz anlaşılmamıştı. Milletleri ortadan kaldırmak için halk kelimesini kullanacakları bilinmiyordu. Atatürk "halk" demekle edebî dildeki mânâyı kasdetmiş, milletin geri kalmış tabakalarını düşünmüştü. Partisiyle bunları kalkındırmayı amaç edinmişti.

Sözün kısası: Biz çobandan bilgine kadar Türk milletiyiz. Türk milleti siyasi sınırlarla ölçüştürülmesine imkân olmayan, Adalar Denizi'nden ve Tuna' dan Altaylar' ın ötesine kadar uzanan geniş dünyada

yaşayan yaratıcı millettir. Bu köklü millet, bir takım maskaraların tabirleri ve taktikleriyle dillerinin zorla değiştirilmesiyle ve bozulmasıyla, yurtlarından sürgün edilmekle bölünmez, yok olmaz.

Sürülseler de, dilleri bozulup değiştirilse de günün birinde yeni bir Bozkurt doğup Türk ellerini kurt başlı sancak altında birleştirir, değişen lehçeleri tek bir edebî Türkçe haline sokar, Türk'ten boşaltılan Türk ülkelerini Türklerle doldurur. Yoksun budunu bay kılar, azlık milleti çokluk eder, geri kalmış en ileri ve en üstün seviyeye ulaştırarak tarihin önüne geçilmez zarureti gerçekleştirir.

( Ötüken, 61. Sayı, Ocak 1969 )

## SAĞCI KİMDİR?

Sosyalistler ve komünistler “solcu” diye tanıdıkları için, onların karşısında olanlara da “sağcı” demek âdet olmuştur. İktisadî bakışla devletçi olmayan , liberal olan, muhafazakâr olanlar sağcı sayılmış. Sol taraf, çoğunlukla dini inkar ettiği için dindarlar da sağcı diye gösterilmiştir.

Fakat bu tarifler eksik ve kısırdır. Son zamanlarda her şey gibi bu tâbirler de müptezel olmuş, sağ ve sol birbirine karışmıştır. Kendilerine “mukaddesatçı” diyen dindarlar milliyetçi ve sağcı sayıldığı gibi, aşırı sosyalist ve komünistlerin de kendilerini “Milliyetçi” diye öne sürdükleri görülmüştür.

Sağ ve sol deyimleri kabataslak ele alındığı takdirde Turancılarla İslâm birliği taraftarları sağda birleştikleri gibi, yalnız sosyal adalet kavramı düşünüldüğü anda da Türkçülerin sosyalistlerle aynı hizada olmaları gerekmektedir.

Demek ki sağ ve solu iyi anlatmak, eksiklik ve kısırlıktan kurtararak öne sürmek lâzım. Çünkü sağ ve sol yalnız iktisadi veya sosyal bakım değil, millî şuur bakımından da ele alınıp değerlendirilmelidir.

Türkiye’de koyu dindarların bir takımı milliyeti inkâr ederek yalnız dinle yetinmek taraftarıdır. Bunlardan biri camideki vaazında “vatan için ölenler cehenneme gider. Cennete gidecekler ancak din uğruna ölenlerdir” demiş. Şimdi, bu seviyesiz yobazla Türkçülerini aynı cephede saymak hem anlayış kıtlığı, hem de gerçeklere sırt çevirmek demektir. İktisadî görüşe göre sosyal adalet düşüncesi bugün hemen herkes tarafından beninmiş olduğundan artık millet meclislerinde partileri bu görüşe göre sıralamak asla doğru değildir.

Bizdeki dincileri ve hilâfetçileri sağa koymak, Batı ülkelerindeki taamüle de aykırıdır. Hitler’in iktidara gelmesinden önce Alman meclisindeki kuvvetli Hıristiyan partisinin adı “Merkez Katolik Partisi” idi ve

İmparatorcu Çelik Tulgalılar partisi ile Hitler'in Milliyetçi Sosyalist Partisi, Katoliklerin sağında yer almıştı. Hitler'in partisi "sosyalist" bir parti olduğu halde sırf milliyetçi olduğu için sağcı sayılmış ve iktidara geçtikten sonraki tutumu ile de bütün solculara, yani sosyalistlerle komünistlere düşmanlık götüğünü ispat emişti.

Sağ ve solun Türkiye için en doğru tarifi, milliyetçilik açısından ele alınarak yapılabilir. Bir parti, milliyetçi olduğu nisbette sağcıdır. Milliyetçilikte millî gelenekler mühim olduğundan bu türlü partiler millî ahlâk bakımından muhafazakârlardır. Fakat milliyetçilik, milletin toplum ve fert olarak yükselmesi demek olduğundan milliyetçi bir parti adaletin ve servetin dağıtımını bakımından sosyalistlerin fikirlerine yakın olabilir.

Dincilik ve siyasî ümmetçilik, Türklüğü ikinci plâna itmek veya saymamak olduğundan milliyetçiliğe aykırı yahut düşmandır. Bu bakımdan dinciler, siyasî ümmetçiler , hilâfetçiler "Sağcı" olamazlar. Siyasî ümmetçiler, İslâm beynelmileli düşüncesinde olup Türklüğü İslâm topluluğu içinde eritmek malihülyasına kapılmış olduklarından beynelmilelci dirler ve her beynelmilelci gibi soldurlar.

Moskovacı veya Pekinci sosyalistlerin kendilerine "milliyetçi" demesi de hem yanlış, hem gülünç, hem de taktik icabı olduğundan yalandır. Milliyetçilik, bir milleti "millet" olmaktan çıkarıp "halk yığını" haline getirdikten sonra onun yalnız iktisadî refahını düşünmekle olmaz. Çünkü insanlarda yalnız mide değil, zihniyet ve inanç da vardır. Milliyetçilik yüzyıllardan kopup gelen manevî bir mirastır. Büyüklük duygusudur. Tarih şuurudur. Mukaddes hodgâmlıktır. Yarattığı hâsılasıdır.

Türk milleti üç bin yıldan beri vardır. Onun var oluşu, büyüklüğü, gücü, tarihe damgasını vuruşu yalnız millî karakteriyle mümkün olabilmiştir. Türklüğün büyüklüğünü veya var oluşunu Türklüğün dışındaki şu veya bu faktöre bağlamak asla doğru değildir.

Gazetelerde çok görülen, siyasilerin dillerinde dolaşan "aşırı sağ" deyimini yanlış olarak kullanılmaktadır. Çünkü aşırı sağ diye çok defa İslâm beynelmilelci lerini kasdolunmaktadır. Geçen yılın sonlarında yakalanan "Hizbüttahrir" adlı derneğin hilâfetçi olduğu, Türkiye'yi şeriate göre idare etmek istediği, resmî dil olarak Arapça'yı kabul ettiği açıklanmış ve başlarında bir Arap bulunan bir grup "aşırı sağcı" diye vasıflandırılmıştır.

Şimdi soğukkanlılıkla düşünölsün: Türk milletinin üstünlüğüne inanmış ve bütün Türklerin birleşip tek devlet halinde toplanmasını ölkü edinmiş Türkçöülerle bu yobazlar aynı grupta nasıl toplanabilir? Yalnız Türklerden mürekkep bir devlet kurmak isteyen Türkçöülerle, Müslömanları bir devlet yapıp resmî dilin Arapça olmasını isteyenler bir tutulur mu? Türk devletinin büyük makamlarında yarımkan Türklere bile tahammöülü olmayan Türkçöülerle başkanlarını Araftan seçen kişiler aynı kazanda kaynar mı?

Demek ki aşırı sağ veya sağ tabirleri yanlış kullanılmaktadır. İdeoloji bakımından "sağ" milliyetçiliği, "sol" beynelmilelçiliği temsil ettiği için sağda Türkçöüler, solda da beynelmilelçiler vardır. İster dünya beynelmilelçisi, ister İslâm beynelmilelçisi olsun, Türklüğü başa geçirmeyen, ihmal eden veya yok sayan bütün düşönceler soldur. İktisadî bakımdan devletçi , sosyalist, komünist olmanın sağ ve solla

İlgisi yoktur. Netekim İkinci Cihan Savaşı'ndan önce Japonya'daki "Milliyetçi Komünist Partisi", ardından da anlaşılacağı üzere milliyetçi yanı sağıcı olduğu gibi, bugünkü İngiltere'nin "İşçi Partisi" de adına ve iktisadî ilkelerine rağmen milliyetçidir.

İktisadî doktrinler çabuk değişir. Değişmeyen prensipler milliyetçilik ve beynelmilelciliktir. "Milliyetçilik" derken bu kelimenin asıl anlamını kastediyorum. Yoksa son zamanlarda İslâm beynelmilelcileri, siyasî ümmetçiler ve kozmopolit beynelmilelcilerle dünya vatandaşı sosyalistlerin, Moskofçuların kastedtiği milliyetçiliği elbette düşünmüyorum. Aslında bunların hiçbiri milliyetçi olmayıp aksine milliyetçilik düşmanı iseler de, herhangi bir tereddüt ve şüpheye meydan vermemek için, karıştırılmasına asla imkân olmayan "Türkçülük" kelimesini Türk milliyetçiliği olarak kullanıyorum...

Sağıcı biziz: Türkçüler. Sosyal adaletçi olmamız, vatanın nimetlerini turistlere değil de soydaşlarımıza ulaştırmak istememiz, gerçek ah ahlâkın gerektirdiği adaleti sağlamayı dilememiz, solcu olmamızı gerektirmez. Türkiye'nin solcuları daha ortada yokken, Türkçü şair Mehmet Emin Yurdakul o basit şiirleriyle Türk milleti için sosyal adalet istiyordu. Bu fikir onun Türkçülüğünden doğmuştu. Kendisinden yıllarca sonra, "sömürü" nakaratına başlayan plâklar gibi, bu fikri Yahudi Marks'tan almış değildi.

Milliyetçilik, yalnızca vatandaşlık şuurundan ibaret değildir. Milliyetçilik siyasî sınırların dışında kalan soydaşları da kavrayan bir şuurdur. Bunun Türkiye'deki en açık delili Kıbrıs Türklerine karşı duyulan ilgilidir. Bu ilgi yarın Moskof, Çin, Acem, Arap ve diğer milletlerin pençesindeki Türklere de yönelecektir.

Milliyetçilik, "ben bu milletin sömürülen fertlerini düşünüyorum" demekle de olmaz. Bir milletin sömürülen fertlerini başka milletlerin merhametli insanları da düşünebilir.

Milliyetçilik Zenci Lumumba'ya Viyet-Kong'a destan yazıp da Özbekler'i, Tatarlar'ı, Kazaklar'ı, Kırgızlar'ı, Azeriler'i, Başkurtlar'ı, Türkmenler'i, Tarançılar'ı, Uygurlar'ı, Karakalpaklar'ı, Çuvaşlar'ı, Yakutlar'ı, Karaçaylar'ı, Balkarlar'ı, Kumuklar'ı, Kırımıllar'ı, Kerkükler'i diğer Türkleri esgeçmek değildir.

Milliyetçilik, Bolivya dağlarında öldürülen Arjantinli maceracı serseri Guevera için zırlayıp da sıra Kazak kahramanı Osman Batur'a gelince susmak hiç değildir.

Milliyetçi insan, eğer insansa, kendi milletinin kahramanlarına, hürriyet savaşçılarına bakar, yanar, ağlar. O zaman "sağıcı" olur. Bunu yapmayıp mazisi meçhul, gayesi belirsiz, şahsiyeti karanlık insanlara sempati gösterdi mi o insan, insan değildir. En aşağısından sinir ve ruh sistemi bozuk bir hastadır.

Sözün kıyası: Türkçüler sağcı olduğuna göre sol uçta komünistler vardır. Bu ikisinin arasındaki yerleri millî fikre veya beynelmilelciliğe olan yakınlık veya uzaklıklarına göre ötekiler doldurur.

Ancak bunlar, kavramların ideolojik mânâlarına göre. Meselenin en doğru ve hiçbir tereddüde meydan vermeyecek şekli, Türk milliyetçiliğini sadece "Türkçülük" kelimesiyle dile getirmektir.

( Ötügen, 50. Sayı, Şubat 1968 )

## TARİHİN BARIŞMAZ DÜŞMANLARI

Komünizm, artık bütün dünya ve bilhassa bizim için iktisâdî bir fikir veya toplumsal bir düzen olmaktan çıkmıştır. Komünizm bugün, yalnız moskofçuluk demektir. (O tarihlerde (1950) henüz maoculuk vs. yoktu) Fransız ve İtalyan komünist partileri şeflerinden Filiğin komünist liderine kadar hepsinin, kendi vatanları aleyhinde en utanmaz ve iğrenç bir dille söyledikleri "Kızılordu memleketimize girerse onunla birleşiriz" sözü, komünistin bir fikir veya parti adamı değil, Moskova ajanı, Rus casusu ve moskofçu olduğunu ispata yeter. Tarihin hiçbir çağında insan rûhunun bu kadar sefilleştiği ve bu kadar çok vatan hâininin çıktığı görülmemiştir.

Komünizm, rûh ve seciye bakımından soysuzlaşmış binlerce casusu bulunan bir Moskof emperyalizmidir. Hırslarına sınır bulunmayan, Akdeniz'e, Atlas'a, Hint Okyanusu'na çıkmak isteyen, bütün dünyayı elde etmek hülyâsı ardından koşan kaba ve Moskof'a yakışan bir emperyalizm... Bütün bu doymak bilmez hırsın dayanağı da dünyaya toplumsal adâlet götürmek efsânesi...

Geri ve kaba Slav'ın en aşağılık kolu olan Moskof, dünyaya medeniyet ve adâlet götürecektir!.. Yıllardan beri açlar ve mahpusların yeri olan Moskofistan, dünyaya önderlik edecek ve insanlığı edebî mutluluğa kavuşturacak!...

Bu muhteşem fantaziye gafletle inananlar olduğu gibi, gizli maksatla herkesi inandırmak isteyenler de çıkıyor. Moskof'un dostluğuna inanlarla, Kurtuluş Savaşı başında bize karşı, kendi çıkarı icabı gösterdiği dostluğu(!) başımıza kakanlardan daima şüphe edeceğiz. Yıllarca devam eden bir tarihin en açık ve su götürmez gerçeklerine göz yumarak Kurtuluş Savaşı başındaki kısa, geçici bir ânı "Büyük gerçek" diye göstermek isteyenlerden şüphe etmezsek, tarih bizden şüphe eder. Türk soyu ile Moskof sürüsünün damarlarına kadar işlemiş düşmanlığı, yirmi beş yıllık hâin propaganda ile sindik sananlar, millet önünde konuşmak şerefini ebediyen kaybederler. Millet, Moskof dostluğu terânesine karşı gösterdiği soğuk, fakat manalı susmayı, "kabil" sayanlar, ancak düşünce hastası zavallılardır.



Bazı dışişleri bakanları, siyasî nezâket gereği “iki millet arasındaki geleneksel dostluk”tan bahsedebilirler veya Moskof’a karşı gerçekten dostluk besleyebilirler. Fakat, ocakları Moskof düşmanlığı hatıraları ile canlı insanlar, buna inanmaz, aldırmaz, böyle bir dostluğu dinlemezler.

Tarihini, jeopolitiğin ve mukkaderâtın düşman yaptığı Türklükle Moskofluk, hiçbir zaman barışmayacak ve bu “kırankırana döğüş” kesin, sonuç elde edilinceye kadar sürüp gidecektir. Nasıl barışabiliriz ki, Yaradan bizi zıt yaratmış, tarih bizi düşman yetiştirmiş, coğrafya bizi toprağa çarpışsınlar diye yerleştirmiş.

Biz, başkalarının bile benimsediği şanlı millî adımızı taşıırken, onlar, kendilerini idâre etmek üzere çağırıp başlarına geçirdikleri Norman “Rus” boyunun adını almıştır. Soyumuzun ve milletimizin adı olan “Türk”ün mânâsı “kuvvet” veya “medeni = türelî” demekken, onların milli adı Slav’ın kendi dillerindeki anlamı “köle” dir. Biz Tanrı Dağlarında doğduk. Onlar Pripet bataklıklarından fırladılar.

Biz, insanlığın tarihine ve fikir dünyasına. Aristo’dan sonra “ikinci öğretmen” olarak kabul edilen Fârâbî’yi verdik. Onlar ancak Korkunç İvan’ları, Deli Petro’ları yetiştirdiler.

Moskofla dostluk yapılabileceğini sananlar, geçmişe dikkatli bir göz atmalıdır. Bizim onlarla 1798 ve 1833’te yapılmış iki ittifakımız daha vardır. Bu ittifâklar ve ittifâk andlaşmalarındaki “edebi ve sarsılmaz dostluk” vaatleri, daha sonra kanlı boğuşmaları önleyebildi mi? altın Ordu ve Türkistan Türklerinin Ruslarla olan uzun düşmanlık tarihini bir yana bırakıp yalnız Osmanlı Türklerini alalım. 14 savaşın yığıldığı düşmanlık yükünü atmaya imkân var mı?

Osmanlı Türklerinin Moskoflarla münasebeti 1945’te, onların gönderdiği elçiyle başladı ve 1667 tarihine kadar bizim ancak 9 kere elçi yollamamıza karşılık onların 38 kere göndermeleriyle dâmileşti. İlk savaşımız 1639’da yapıldı ve 1917’de, biten son savaşla beraber 1639, 1641-1642, 1646, 1677, 1686-1699, 1710-1713, 1736-1739, 1768-1774, 1787-1792, 1806-1812, 1827-1829, 1853-1856, 1877-1878, 1914-1917 tarihlerinde olmak üzere bu savaşlar 14 kere tekrarlandı. 1639-1917 arasındaki 278 yılda yapılan bu 14 savaşın hepsi 49 yıl sürmüştür. Yani 19 yılda bir savaş! Dünya tarihinin son üç yüzyılda, başka iki millet gösterilemez ki, 19 yılda bir çarpışmış olsunlar.

Bu çarpışmalar, bu şehit vermeler Anadolu’nun taşını, toprağını Moskof düşmanlığı ile yuğurup taşırdı. Türk milleti ile Moskof sürüsü, tarihin barışmaz iki düşmanı hâline geldi. Biz, Anadolu’nun kuzey kıyılarına gelen yıkıcı poyraza “Moskof rüzgârı” dedik. Onlar, Ukranya’nın güneyine saldıran yıkıcı lodosa “Türk dalgası” dediler. Türk kelimesinin Moskof halk dilindeki mecâzî mânâsını bilmiyorum, fakat Türkçe’de Moskof “hain, kötü” anlamını aldı.

Hayat var oldukça her şey zıddı ile anlaşılakta devam edecektir. Ölümsüz hayat olmayacağı gibi, kin olmadan da sevgi olamayacaktır. Büyük insanlık hamleleri yapmak, millî ülküler ardında mı koşmak

istiyorsunuz, sevginin yanına mutlaka nefreti de koyacaksınız. Türklerin millî ülküsünden mi bahsediyorsunuz, “Türk’e sevgi”nin yanında, “Moskof’a kin”i de yerleştirmeye mecbursunuz. Türk’ü sevmek demenin Moskof’a düşmanlık demek olduğunu, Türklüğe tapmanın içinde Moskof’a kinin de yer alacağını bilmek için derin bilgiye ve düşünceye lüzum yoktur. Tarihe ve haritaya bakmak yeter.

Moskofçuluk, bütün dünyada gidebileceği en ileri sınırlara kadar gittikten sonra artık gerilemeye başlamıştır. Medeni bir dünyada, bu çılgınlık ve ahlâksızlık dini zaten daha çok ilgi bulamazdı. Tam demokratça seçim yapan ülkelerin meclislerindeki komünist satısına bakmak, dünyadaki fikri ve ahlâki sefâletin azalmakta olduğunu gösterir. Toplumsal yapısı çok sağlam olan İrlanda, İngiltere ve Amerika’da bir tek komünist milletvekili yoktur. Toplumsal yapıları çürük olan Fransa ve İtalya’da ise, meclislerin aşağı yukarı üçte birini komünistler meydana getiriyor. İkinci Dünya Savaşı’nda her iki taraftan da ilk nakavt olan büyüklerin “Latin hemşireler” olması, bir tesadüf değildir.

“Aramızda savaş olursa Ruslara silah çekmeyiz”, “babama söv, fakat Stalin’e bir şey söyleme” diyenlerini kulağımızla işittiğimiz bu fikir sapıklarının, günün birinde doğru yola geleceklerini sanmak ve başkalarına telkin etmek, ihanettir.

Moskofçulara müsâmaha mı? Asla! Müsâmaha şuurlu bir gaflettir ve şuurlu olduğu için de gafletten çok ihânete yakındır. Moskofçuların niçin resmi görevlere alındığını sorduğumuz zaman : “Artık tövbekar oldular” diye cevap veriyorlar, inanmak doğru değil dediğimiz zamanda “Vatan çocuklarını kaybedemeyiz” vecizesiyle mukâbele ediyorlardı. Ah, bu tövbekar fahişeleri, ailenin “harim-i ismeti”ne sokan büyük hoşgörü!... Ah bu safça inanış veya umursamayış! Tövbekar olmuş vatan çocuğu (!) Sabahattin Âli’nin âkıbetini gördüler. Üç ay hapse girmemek için Bulgaristan’a kaçıyordu. Marksist düşünceli, fakat vatansever (!) bir Türk (!) şâiri (!) diye kampanya açılarak ve başta büyük vatansever insan (!) Ali Fuat Başgil’inki olmak üzere imzalar toplanarak hapisten çıkarılan Nazım Hikmet’in hemen Rusya’ya kaçarak ve Lehçe bir soyadı alarak geberinceye kadar Türkiye aleyhinde “Bizim Radyo”dan neler söylediği, elbette unutulmamıştır.

Bu yurttan, moskofçuluğu alabildiğine koruyanlardan, yıllarca: “Batı medeniyetine girdik, onları geçtik, onlara örnek olacağız” diye terâneler dinledik. Bize : “Avrupa’nın sınırları Kars’ta biter” diye deli saçmaları söylediler. Ama, Avrupa, yani Batı, yani onların deyimiyle “akıl ve ilim” komünistliği tepelerken, onlar moskofçuluğu Meclis’e kabineye soktular ve Türkçülüğün kökünü kazımak için de en bayağı ve alçakça iftiralarla görülmemiş bir haclı seferi açtılar. Batıyı taklit ederken yalnız yol, okul ve fabrikaya değil, daha çok balo ve kokteyl partileri yurdumuza soktular. Moskofçulukla savaşa gelince, onun arkadan gelmesini istediler.

Tehlike olmadığını millete zorla kabul ettirmek istedikleri komünizm, Amerika’dan atomun sırrını çaldığı gibi, Türkiye’de de, Adana’daki Köy Enstitüsünde Türk bayrağını lağıma atacak kadar ileri gitti. 1948’de Millî Eğitim Bakanlığı binası ile Güzel Sanatlar Akademisi’ni kül ettiği gibi, 1949’un 11 şubatında Amasya’daki askerî un fabrikasını, 2 martında Nuri Paşa’nın İstanbul’daki silah fabrikasını, 10 martında Çatalca’nın Dağ Yenicesi’ndeki cephâneliği, 13 martında İslâhiye Askerlik Şubesi subay mahfelini, 26 martında Harp Akademisi’nin birinci kat döşemesini, 2 nisanında Millî Eğitim Basımevi’nin bir kısmı ile Tekirdağ Hükümet Dairesi’ni kundaklayabildi. Ve bunların çoğunu yakıp bitirebildi.

Eski moskofçuların tövbekar olduklarına inananlar veya inanmış gözüklenler, bu yangınlara da kontak deyip işin içinden sıyrılmasını bildiler. İşleri o kadar kolaylıkla açıklıyorlardı ki, günün birinde vatan yanıp kül olsa, yine kontak diyerek suçu elektriğe yüklemekten geri kalmayacaklardı.

Gerçekte ise, bu kundaklar, barışmaz Türk-Moskof düşmanlığının ufak görünüşlerinden başka bir değildi. Onlar bütün Türkelini yakamadıkları için binaları yakıyor; bütün Türk soyunu yok edemedikleri için, yangınlarda ve patlamalarda üç beş kişinin kanına giriyorlardı. Onlar, bu toprakları elde edemedikleri için, kendilerini tutamayarak Kars'ı, Ardahan'ı, Boğazları istiyorlar ve hazırlıyorlardı. Kafalarının içinde, karısını Baltacı Mehmed Paşa'ya gönderen Deli Petro'dan kalma bir aşağılık duygusu ve o duygunun doğurduğu kin, gönüllerinde İslav olmanın, yani aşağı bulunmanın verdiği kaba ihtiras... Bir yandan Türk'le şaka olmayacağını bilmekten doğan kırgınlık...

Karşı tarafta İslav sürüleri, tanklar, uçaklar, toplar ve milyonlar... Bu tarafta, berikilerine göre çok hafif silahlarla demirden ellerin tuttuğu çelik süngüler ve yüz binler... Bir de o yüz binlerin yardımcısı: Tarih, inanç ve elli milyon şehidin rûhu...

**(Orkun, 5. Sayı, 3 Kasım 1950)**

## MİLLÎ ŞUUR UYANIKLIĞI

Millî şuur, bir milletin, kendini duyması ve bilmesidir. Hem duyguya hem de düşünceye dayanan millî şuur, bir milletin mânevî kuvvetlerinden en önemlisidir. Milletlerin hayatını koruyan dört savunma hattından en geride olanı yâni sonuncusu ve en mühimi millî şuurdur. İnsan uzviyetinin akciğer, karaciğer, kalp ve beyin nasıl dört önemli organı ise, bir milletin de ordu, bağımsızlık, dil ve millî şuur, dört büyük kalesidir.

Bir millet, ordusunu kaybedebilir. Bağımsızlığını da kaybedebilir. Fakat, dilini sakladıkça, o millet yaşıyor demektir. Dilini kaybeden bir millet ölmüş sayılır. Buna rağmen bir millet, dilini zorlayıcı sebeplerle kaybettiği halde, millî şuuruna sahipse, o millet kendisine zorla kabul ettirilen yabancı dile rağmen, gerçek kişiliğini bilir ve günün birinde bu millî şuur sayesinde, öz dilini yeniden öğrenerek gerçek benliğine döner. Bunun en güzel örneği Lehistan Türkleridir. Türkçe'yi yüzyıllardan beri unutup Lehçe konuştukları halde Türklüklerini unutmamışlardır ve günün birinde Türkçe konuşacaklardır.

Millî şuurun uyuşuk ve uyanık olması, milletlerin yaşama kabiliyetleri ile orantılıdır.

Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde, yabancı unsurların borusu ötmez. İdâre işlerinin başına önemli yerlere yabancı soydan kimseler gelemmez. Orada "bilim", "millî menfaatin" emrindedir. Bilim, bilim için değil, milletin büyüklüğü ve şâni içindir.

Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde, millet, yabancıyı kendisinden saymaz. Yabancı soydan olanlar, vatandaş ve tebaa olsa bile, yine yabancı sayılır. Ona güvenilmez. Yabancılarla evlenilmez. Hele yüksek tabakada bu evlenme hiç görülmez. Kânunlar, yalnız millî menfaati korumak ve milleti yükseltmek için yapılır. Tarih, yalnız millî şân ve şeref bakımından ele alınır. Geçmişe sövülmez. Yabancı milletler ve kimseler millî kadroya sokulmaz. Geçmiş, mefâhiri, ahlâkı, aileyi, seciyeyi, erdemi, kahramanlığı, milliyetçiliği açıktan açığa veya sinsice baltalayan yazılara, eserlere, filmlere, piyeslere, konferanslara izin verilmez. Millete hitâp eden ve halkı terbiyede rol oynayan müesseselerin başına o millettten olan iktidarlı, ahlâklı ve zekî insanlar getirilir.

Millî şuur uyanık olunca iltimas, rüşvet ve haksızlık kalkar. Hizmeti olanların hizmeti inkâr olunmaz. Tarihi şahsiyetlere gerçek değeri verilir. Ne ufacak kusurları yüzünden dev gibi adamlar küçültülür, ne de gerçeğe dayanmayan büyüklükler dolayısıyla ahlâksız insanlar devletlendirilir. Avukatlar millete hakâret etmiş yabancıların savunmasını üzerlerine almaz. Soysuzlaşmış tipler, yarı çılgınlar, millî dili doğru dürüst bilmediği halde kendini gençliğin önderi sayan manyaklar ve budalalar, gazete ve dergilerde, kendilerinden daha kuvvetli olanlara, fikir ve ülkü savunması perdesi altında, kendi cüce şahsiyetlerinin reklamını yapamaz.

Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde doktorlar sahte rapor vermez. Okula gelmeyen öğrenci hastaydım diye yalan söylemez. Millî şuurun olduğu yerde hiçbir zaman yalan söylenmez. Kadınlar ve erkekler aşkı, millet ve vatan duygularından üstün tutmaz. Sancak kutlanır ve saygı görür. Millî renkler her zaman ululanır. Bayrak katlanmak için bile yere değdirilmez. Atalar mezarlarında hayvanlar otlamaz ve hele fâhişeler ve yabancı kanı taşıyanlar orada zina yapacak kadar müsâmaha görmez. Küçük büyüğün, öğrenci öğretmenin, memur amirin aleyhinde söz söylemez. Kadınlara saygı gösterilir. Kadınlar kokotloşmaz.

Öğrenciler, millî heyecanla coşan bir yürek taşır. Fakat ciddî ve disiplinlidir.

Öğretmenler iltimas yapmaz. Öğrenciler kopya çekmez. Herkes hakkına râzıdır. Dün okula başlayanlar bugün üstadlık dâvâsına kalkmaz. Görev kutsal tutulur.

Millî şuurun uyanık olduğu yerlerde, dil kıskançlıkla korunur. Dilin kurallarını ve sözdizimini bozmaya kalkıp bunun hakkında yazı yazan çılgınlar alkışlanmaz, aksine tımarhâneye sokulur. Herkes kendi keyfince bir imla kullanmaz. Millî şuur uyanık olunca başıbozuktan kurmay, vatan haininden profesör, hekimden dilci, cahilden müverrih, yabancıdan vekil, serseriden ülkücü çıkmaz.

Millî şuur, bir ışıktır. Yurdu aydınlatır ve gizli köşelere sinmiş olan bütün akrepleri açığa çıkararak, karanlıkta iş görmelerine engel olur. İnsanda beyin ne ise, millette de milli şuur odur. Ciğeri, karaciğeri, hattâ bazen kalbi kurşunla delinen bir adamın yaşadığı görülür. Fakat beyninden kurşun yiyen bir insanın yaşamasına imkân yoktur. Bunun gibi bir millet de ordusuz ve bağımsız yaşayabilir. Hattâ dilini kaybetse de ölmeyebilir. Yeter ki milli şuurunu olsun.

Millî şuur, bir milletin yaşama ifadesi, hayat kaynağı ve en kuvvetli silahıdır. XX. Yüzyılda millî şuur olmayan milletler yıkılmaya mahkumdurlar.

( Kızılme, 10 Sayı, 2 Ocak 1948 )

## TÜRK ÂHLAKI

Merhum Ziya Gökalp, Türklerin ahlakta birinci olduğunu söylerken, milli bir övünme duygusuna kapılmış değildi. Çok tarih okumuş, milli maziye öğrenmiş ve düşmanlarımızın bizim hakkımızda söylediklerini belledikten sonra bu hükmü vermişti.

Burada ahlakın hangi sebepler ve tesir edici şeyler altında meydana geldiğini inceleyecek değiliz. Yalnız şu kadar söyleyeceğiz ki, ahlakın meydana gelmesinde coğrafyanın tesiri yoktur. Bu sözümlüğün en büyük delili de, aynı coğrafya alanında yaşamış olan eski Romalılarla yeni İtalyanların ahlakça birbirinin hemen her alanda zıddı olmalarıdır.

Ahlakın meydana gelmesinde en önemli sebep soydur. Bir toplumun ahlakı, soyunun karışması ile değişebilir.

Türk ahlakı en eski çağlardan beri toplumcudur. Yani Türklerde toplumun menfaati insanlarınkinden üstün tutulur. Bununla beraber kuvvetli şahsiyetler daima saygı görmüşler ve topluma faydalı olmuşlardır. Ferdîyete değer vermeyen Türk ahlakı, şahsiyete saygı göstermiştir.

Milattan önceki yüzyıllarda Kunlar, çocuklarını, topluma faydalı olabilecek bir terbiye ile yetiştirirlerdi. Topluma faydası dokunamayacak kadar yaşlanmış olanlar ise intihar ederlerdi.

Askeri ruh, hayatın her yerinde hakimdi. Savaşta ölmekten gurur duyarlar, yatakta ölmekten korkarlardı. Bu ihtimalle benizleri sararırdı. İslamiyetten önceki Türklerde İslamlığın cenneti gibi bir vaad yoktu. Böyle olduğu halde, şeref saydıkları için, savaşta ölmek isterlerdi.

Bir milletin yükselmesi için birinci şart olan disiplinde eşleri yoktu. Meşhur Mete (=Motun), sadakatlarını denemek istediği askerlerine, sevgililerine ok atmayı emrettiği zaman, bu buyruğu hepsi yerine getirmişlerdi.

Doğru sözlü idiler. Kunların baş düşmanı olan Çinliler bile onların çok doğru sözlü olduklarını, o kadar ki, verdikleri sözün yeter olduğunu yazarlar.

Açık sözlü idiler. Dalkavukluğun ne olduğunu bilmezlerdi. Vicdani kanaatlarını hiç çekinmeden söylerlerdi. Hükümdarlar da bu sözleri hiç kızmadan dinlerler ve doğru bulurlarsa uygularlardı. Milattan

önce II:Yüzyıl'da Kun yabgusu Türkleri Çin medeniyetine sokmak istediği zaman, başvezir buna şiddetle karşı koymuş ve sözlerini hükümdara kabul ettirmişti. Miladın VIII.Yüzyıl'ında Bilge Kağan, Buda dinini kabul etmek istediği zaman, meşhur Bilge Tonyukuk kabul etmemiş, deliller sayarak hükümdarı caydırmıştı. Yine VIII.Yüzyıl'da Böğü Kağan, Manihaizmi devlet dini olarak kabul etmek istediği zaman, tarkanlar, yani bakanlar, avam dini olarak gördükleri Manihaizmin kabulüne şiddetle karşı durmuşlardı. Her ne kadar Böğü Kağan tarkanları dinlemeyerek millete yeni dini kabul ettirmiş ise de, tarkanlar vicdani kanaatlarından dönmemişler, prensip sahibi olduklarını ispat etmişlerdi.

Mohaç meydan savaşından sonra, savaş alanını gezen Kanuni Sultan Süleyman'ın bir sorusuna bir sancak beğinin verdiği cevap da doğruluk ve açık sözlülüğün güzel bir örneğidir.

Türk beğleri dalkavukluğun ne olduğunu bilmedikleri,devşirmeler ise bunda pek usta oldukları için, II. Murad çağından sonra memleketin yüksek mevkilerine devşirmeler gelmeye başlamış ve milli ahlakın bozulmasına sebep olmuşlardır.

Türkler, en eski çağlardan beri kırmızı, şarap ve rakı içerek sarhoş olurlar, fakat ciddiyetlerini, vakarlarını asla bozmazlardı. Ziya Paşa'nın XIX. Yüzyılda yazmış olduğu:

Bed-maye olan anlaşılır meclis-i meyde İşret, güher-i ademi temyize mihektir.

Beytini sanki hepsi biliyordu. Değil sarhoş olup cıvılamak, sendelemek bile ayıptı.

Cengiz Han'ın oğlu Çağatay, bir gün, küçük kardeşi olup büyük kaanlık mevkiinde bulunan Ögedey ile birlikte çok içerek ciddiyete aykırı sayılabilecek bir harekette bulunmuş, ertesi gün Ögedey'e giderek bir gün önceki hareketinden dolayı kendisinin cezalandırılmasını istemişti.

Aksak Temür'ün de günlerce süren toylarda boyuna şarap içtiği olur, fakat ne neşeye kapılır, ne kimsenin gönlünü kırar, ne de devlet işlerinde aksaklık yapacak bir buyruk verirdi. Türklerin cinsi ahlakları da yüksekti. Yuva, aile ve evdeş muhterem sayılırdı. Evli bir kadına taarruzun cezası idamdı. Kadın hürdü. Kocasını uzak yolculuğa gitmiş olsa bile eve gelen yabancı erkeği konuklardı. Kendisine saygı gözü ile bakıldığı için bundan bir kötülük de doğmazdı. Anadolu Yörüklerinde ve Türkmenlerinde, Türkistan'ın göçebelerinde bu adet hala vardır.

Eski Türklerin ahlak ve adetlerinin büyük bir kısmını aynen saklamış olan Türkistan Kazaklarının bazılarında şöyle bir adet vardır: Bir genç erkek evlenmek istediği kızın çadırına üç gece gizlice girer. Kızla birlikte yatarlar, kızın babası ve anası bunu sezse bile ses çıkarmazlar. Üç gecede erkek, kendisiyle evlenmesi için kızı razı edebilirse dördüncü günü babasına giderek kızı ister. Kandıramazsa çekilir, gider. Fakat bu üç gecede en ufak bir uygunsuzluk olmaz. Erkek ve kız, birbirlerine karşı hiçbir kötü düşünce beslemez Bu da gösteriyor ki, Türkler hem ahlaklı, hem de iradeli bir millettir. Zaten bu ikisi, çok kere birlikte bulunur. Yaşayıp yükselmek, ahlaklı ve iradesi sağlam milletlerin hakkıdır.

Biz bu Türk ahlakına tam olarak sahip bulunduğumuz zamanlarda yükseldik. Yabancıların ahlakını alarak bozulduğumuz zaman düşüp geriledik. Yükseldiğimiz zamanlar bu toprak, büyük milli davalar için kendilerini feda eden; yalan, iki yüzlülük bilmeyen, vicdanını satmayan insanlarla dolu idi. Niğbolu'da 60.000 Türk, birleşik Avrupa'yı yenerken; Yavuz, korkunç çölleri aşarken; Kanuni, boy ölçüşmek için Charles-Quint'in ordusunu ararken böyle yıkılmaz ruhlu bir topluma dayanıyordu.

Ahlak, millet yapısının temelidir. O olmadan hiçbir şey olmaz.

( Çınaraltı, 7 Sayı, 20 Eylül 1941 )

## TÜRKÇÜLÜKTE ÂHLAK

Türkçülüğün tarihi yazmaya kalkarsak, ihtimal ki, Milattan önceki yüzyıllara kadar gitmeye mecbur kalırız. Fakat çağdaş Türkçülüğe baktığımız zaman, bunun tarihine kuşbakışı bir göz atmak pek kolaydır.

Türkiye’de ve dışarı Türklerde aşağı yukarı aynı zamanda doğan Türkçülük, eski çağların Türkçülüğü ile ölçülemeyecek kadar güç şartlar içinde gelişmeye mecburdur. Fakat, Tanzimat’tan sonra başlayan bu hareket o kadar kuvvetli idi ki, Şemseddin Sami gibi bir Arnavut milliyetçisini bile tesiri içine almış ve ona ilmi ve edebi Türkçülük yaptırmıştır. Bu kuvvetli hareket, birçok engellere, ihanetlere uğramasına rağmen daima ilerlemiş ve bugünkü dereceye varmak için pek sert savaşlar yapmaya mecbur kalmıştır.

Merhum Ziya Gökalp, Türkçülük fikrinin şimdiye kadar gelen ilk ve son teşkilatçısıdır. Dağınık fikirleri sistem halinde toplayıp onlara çekidüzen veren ve Türkçülüğü ilmileştiren odur. Yaşasaydı, belki, bugünkü Türkçülük daha derlitolu bir sistem halinde olacak ve pek hızlı yürüyen zamandan gereğince faydalanabilecekti. Fakat onun erken ölümü ve Türkçülüğü yeni bir ruhla yoğuracak ikinci bir teşkilatçının henüz gelmeyişi, bugün bu hareketin az çok aksamasına, hiç değilse geç büyümesine sebep olmaktadır.

Bununla beraber, artık Türkçülüğün gösterişli yürüyüşü başlamış ve inançlı bir kafile yola çıkmıştır. Bu kafile, göçlüklere ve fırtınalara uğrasa da, eski büyük Türkçülerin hayatından ve verdikleri derslerden hız ve örnek alarak ölküye ulaşacaktır. Artık bu, bir ihtimal, bir ümit, bir kanaat veya bir inanç olmaktan daha ileri bir şeydir. Bu, artık tarihi mukadderattır. Tarihi mukadderatın önüne ise hiçbir kuvvetin geçemeyeceğini herkes bilir.

Eski Türkçülerin hepsinde “tabii ki gerçek Türkçülerden bahsediyorum” belki az çok şahsi kusurlar bulunsa da, ortaklaşa bir meziyet vardır ki, o da, öteki Türkçüleri, hele kendinden öncekileri inkar etmemek erdemliliğidir. Bu, ahlaki bir meseledir. Her inanç ahlakla yürüyeceğine göre, Türkçülükte de sağlam bir ahlakın bulunması birinci şarttır. Zaten, yeryüzünde zafere ulaşmış fikirler, daima, doğru ve iyi olanlar değil, sağlam ahlaklı taraftarlara sahip bulunanlardır. En güzel fikri ve prensibi, en şahane ölküyü çürük bir çevreye sokun; hemen paçavraya döndüğünü, değersiz bir hal aldığını görürsünüz. Türkçülüğün de, mukadder olan tam zaferine rağmen, daha köklü olabilmesi için, Türkçülerin ahlakça yüksek insanlar olması lazımdır.

Türkçülük, Türk soyunun ruhunda, kanında, beyinde yaşayan hayat prensiplerinin fikir haline gelmiş bir şeklidir. Bundan dolayı da “sıra” ve “saygı” esaslarını ihmal edemez. Türkçülerin, daha eski Türkçülere saygı göstermesi, bunun için şarttır. Sırayı, saygıyı gözetmeden çığırkanlık edenler, hele daha eskileri batırarak kendisini yükseltmek hayali ardında koşanlar Türkçü değil, Türk değil, alelade insan bile olamazlar. Türksoyu, eskiyi inkar eden, kendisine hizmet etmiş eski insanları küçük gören bir soy olmadığı için, böyle yapanların Türklüğünden daima şüphe eder.

Bir fikir, uzun uğraşmalardan sonra zafere doğru yürürken, onun zaferinden faydalanmak isteyen asalaklar her yerde bulunur. Bir Yahudi, ihtikarcı zekasıyla, nasıl, herhangi bir malın yanında değerleneceğini kestirerek onu nasıl istif etmeye kalkarsa, bu ölkü asalakları da hangi fikrin zafere doğru gittiğini dalevaracı zekalarıyla anlayarak, onun çığırkanlığını yapmaya kalkarlar. Bunlar birdenbire meydana çıkarak ortalığı gürültüye boğarlar, haykırırlar, ötekini berikini baltalarlar ve ilk önce bazı kimseleri de kendi samimiyetlerine inandırabilirler. Fakat en adil hakim olan zaman, bunların maskelerini sonunda indirir. O maskenin altındaki iğrenç yüzün gözlerinde parlayan adi ihtiraslar, herkes tarafından hemen sezilir.

Bu dalavereciler çıkar ve yükselme yolunda her kalıba girerler: Kimisi yobaz bir softa olduğu halde, laik bir cumhuriyetçi kesilir. Kimisi, zengin ve hovarda bir mirasyedi olduğu ve maiyetinde birtakım zavallı işçiler çalıştırarak onların emeğini sömüren insafsız bir sermayedar olduğu halde, komünistlik taşlar. Kimisi, menfi ruhlu bir dedikoducu olduğu halde, hükümete dalkavukluk eder. Kimisi de, kendinden

başka bir şey düşünmeyen bir dalavereci veya çirkin yüzünden Türk olmadığı anlaşılan bir gayritürk olduğu halde, Türkçülük rolü yapar.

Bunların hepsi, Türklük ve Türkçülük için zararlı insanlardır. Türkçülüğün, sert bir ahlakı vardır. Türkçü kendisini mühimsemez, alçak gönüllüdür, suç yapmışsa ve yanılmışsa itiraf eder. Geçmişe ve eski değerlere bağlıdır. Eski Türkçüleri devirerek yükselmeyi düşünmez. Kalbi yalnız milletine hizmet etmek duygusu ile vurur. Bencillik davasında değildir. Her dinde ve her ahlak prensibinde kötü olan yalan, iftira gibi küçüklüklerin yanından bile geçmez. Kendisine soykütüğü uyduramaz ve hele babası veya dedesi şüpheli bir çevreden gelmiş birisi ise, bu şüpheyi gidermek için kendisini Anadolu'nun koyu Türk çevrelerinden birisine yamamak teşebbüsüne girişmez. Bilhassa, yıllarca çalışarak Türkçülüğe hizmet ettikten sonra az veya çok bir manevi mevki kazanmak gibi namuslu ve şerefli bir yol dururken, bir hamlede yükselmek için eskileri baltalamak gibi çirkin ve şerefsiz bir harekete başvuramaz.

Bunları yapan Türkçü değildir. Bu gibi insanların Türkçülerin kadrosunda yeri yoktur.

( **Bozkurt, 5. Sayı, 11 Haziran 1942** )

## GENÇLİK VE AHLÂK

Milletlerin temeli ahlâktır. Ordu, bilgi, teşkilat gibi şeyler ahlâktan sonra gelir. Gerek Türk milleti olsun, gerek başka milletler olsun, ahlâkça yüksek oldukları zaman büyümüşler, ahlâk sağlıkları bozulduğu zaman da çürüyüp dağılmışlardır. Roma, İran, Bizans, İspanya'daki Gotlar, Araplar ahlâklarının bozukluğu yüzünden battılar. Dünkü Fransa, ahlâk bozukluğu yüzünden devrildi. Türk tarihinde geçirilen sarsıntıların baş sebebi de ahlâkın gevşemesidir. Her ne kadar bu gevşeme Türkümsüler, Dönmeler ve Devşirmeler yüzünden olmuşsa da, yine aynı sebepler ve aynı sonuçlar apaçık görülmektedir.

Bir milletin, özellikle gençliğin ahlâkı önemlidir. Çünkü milletin mukadderâtı söz konusu olduğu yerlerde, onlar iş görecekler, kan dökeceklerdir. Gençlik, kendini saran maddî ve manevî çevrede ahlâk disiplini, ahlâk örnekleri görürse, ahlâksızlığın daima ezileceğinden gençlik, kendisine sözle ahlâki telkin yapıldığı halde rüşvet, iltimas, dalkavukluk, haksızlığın hâkim olduğunu görürse, işte o zaman onda ahlâk buhranı başlar.

Gençler, en çok öğretmenlerini örnek diye alırlar. Öğretmen gevşek veya ahlâksız oldu mu, gençte ilk tepkiler başlar ve bu tepkiler her şeyi inkara kadar gider.

Öğretmen, ahlâk bakımından mükemmel bir insan olmalıdır. Yani seçkin bir zümreden olmalıdır. Halbuki bizde herkes öğretmen olmuştur. Ne ilkokul öğretmenleri için, ne de ortaokul ve lise öğretmenleri için bir karakter seçimi yapılmamıştır. Yalnız gerektiği zaman bir yoklama yapılmış, onda da çok kere haksızlık olmuştur. Kim daha çok veya kuvvetli tavsiye mektubu getirmişse sınavı o kazanmıştır. Öğretmen olacak gençleri soy, karakter, aile bakımından gözden geçirmek gerekmez mi? hattâ öğretmen olacak bir gencin soyu, bilgisinden daha önce gelmez mi? işte bu önemli nokta tamamiyle ihmâl olunmaktadır. Askerî okullara girecek öğrencilerin nasıl Türk soyundan olması şartsa, öğretmenlerin de Türk soyundan olması öylece şart olmalıdır. Bundan başka, ahlâki özellikleri nedir, bazı zayıf tarafları var mıdır, öğrenci gözünde gülünç bir tip midir, bütün bunlara da dikkat edilmelidir. Halbuki bunlara hiç dikkat olunmuyor ki, sonucun ne olduğu meydandadır.



Gençlik, ahlâki bir çevre içinde yaşmalıdır, dedim. Gençlik okulda, hayatta, sinemada, kitapta, plajda, sokakta, vapurda, tramvayda daima ahlâkın hakim olduğunu görmelidir. Gevşek bir öğretmen, kötü bir film, zararlı bir kitap, bir plaj kepâzeliği, sinsî bir yazı bazan herhangi bir gencin bu toplum için kaybolmasına sebep olabilir.

Türk gençleri, millete kötülük edenlerin tepelendiğini, büyüklere heykel dikildiğini görmelidir. Türk gençliği ata yadigarı olan sebelerde rakı satıldığını, sinemalarda şehvet uyandıran filimler gösterildiğini, sağlık koruma yeri olan plajlarda türlü kepâzelikler yapıldığını görmemelidir. Mefâhiri inkar eden, yalancı ülkülerin propagandasını yapan, âileyi baltalayan yazı, roman, makale okumamalıdır. Yoksa, yalnız telkin vermekle, öğüt vermekle iş bitmez.

Millî ahlâkın mezbahası olan bar, meyhâne, balo gibi yerler ve güzellik kıraliçesi seçimi gibi rezâletler Türkiye’de yasak edilmelidir. Medeniyet bunlar değildir. Bunlar medeniyetin kanalizasyonlarıdır.

İstanbul’un seyyah şehri olmasını isteyenler, bunun ahlâkımıza da açacağı yaraları düşünemiyorlar. Seyyah şehri demek, bir alay yabancı ve ahlaksız zengin için açılmış sefâhat ve fuhuş yuvaları ile dolu şehir demektir. İstanbul’a para vermek, sefâhat ve ahlâksızlık yapmak için bir sürü budala milyoner değil, eski tarih eserleri görmek için ciddi bilim adamları gelmelidir. Yabancı milyoner sefâhat yaparken kaç tane Türk genci onları kıskanarak kendisini girdaba atacaktır, hiç düşünülüyor mu?

Sözün kısası: Kendimize dönelim. Ahlâk, edebiyat, musiki, giyim, zevk, yemek, eğlence, hukuk, aile, görenek, gelenek ve her şeyde milli olalım.

Milliyetçi dergiler ortalığı kapladıktan sonra, o paçavra gibi komünist şiirleri(!) ortalıkta azaldı. Bir de şu caz denilen zenci musikisi, balo denilen Avrupa rezaleti, bar denilen Amerikan kepâzeliği kalksa, hele şu tercüme kanunlar yerine millî örf ve ahlâkımızdan alınmış yasalar yapılırsa, yani tam manasıyla milli olsak ne olur biliyor musunuz?

Yine dünyanın birinci milleti oluruz.

( Bozkurt, 7. Sayı, 2 Temmuz 1942 )

## IŞIK

Korku ve şaşkınlık içinde yaşayan ilk insanın biricik dostu ışıktı. Çünkü onun sayesinde yiyeceğini bulabiliyor, onun yardımıyla düşmanlarından kurtuluyordu. Işıksızlık onun için korkunç bir şeydi. İnsan muhayyilesinin bulup yarattığı, nesilden nesile göçürerek günümüze kadar ulaştırdığı ne kadar fena, yabani, tehlikeli şey varsa hepsi karanlıktan doğmuştu.

Eski büyük dinlerin bazılarında kainat ışık ve karanlık diye iki büyük parçaya ayrılıyor, iyi ve güzel olan şey ışıktan doğuyor, iyilik yapan ve insanları yaratan Tanrı da ışık Tanrı sayılıyordu.

Ayın ve yıldızların asırlardan beri her milletin şiirinde terennüm edilmesine sebep, karanlık geceleri aydınlatmaları idi.

Dünyanın en büyük şairlerinden biri olan Goethe, ölürken, "biraz ışık, biraz ışık" diye yalvarmıştır.

\*\*\*\*\*

Hakim, fatih ve teşkilatçı kadar şair ve sanatkar da olan Türkler; buzlu bozkırların fecirleriyle sıcak çöllerin serabını görüp bilen Türkler ışığa başka milletlerden daha az değer biçemezlerdi. Işık bu seçkin ırkın dilinde de işlendi ve maddi manasını aşarak manevi bir manaya da kuvvet verdi: "Aydınlanmak", "Işıklanmak", "Nurlanmak" şimdi fazla olarak kalbin ve fikrin gelişmesini, büyümesini, olgunlaşmasını da anlatan kelimeler olarak Türkçede yer aldı.

Işığın Türklerdeki en güzel ve manalı hali destanlara aksetmiştir. Gökten inen ilahi bir ışık vardır ki, indiği yere, Tanrının Türk ırkına vergisi olan fevkalade bir tesir yapar, ışığın tesiriyle doğan çocuk veya onun nesli milli bir kahraman olarak Türkleri zafer ve şeref ufuklarının birinden ötekine doğru dolu dizgin koşturup tarihe şanlı sayfalar yazar. Türk destanlarındaki "kurt" ve "ışık" Tanrının Türkleri yükseltmek için gönderdiği vasitalardır.

\*\*\*\*\*

Bugün yine gökten inecek bir ışığa ihtiyacımız var. Ancak üçte biri müstakil olan 65-70 milyonluk büyük Türk milleti, tarihinin hiçbir çağında, bugünkü kadar, böyle bir ışığa muhtaç olmamıştı.

Yoksulluk ve hastalıkla, düşmanların kıyıcılığı ile, yabancıların iftirası ve sinsiliği ile, milli şuurun kaybolması ve milli kültürün o kültürü korumaya memur edilenler tarafından kasten baltalanmasıyla tehlikeler içinde kalan Türk milleti ilahi ışığa hiçbir zaman bu kadar muhtaç olmamıştı.

Bunu biliyoruz. Yine biliyoruz ki, birçok kitap ve dergilerin satırları mucizeli ışığı değil, felaketi ve kızıl esareti getirmek için yazılıyor. Şimdilik şu kadarını söylüyoruz:

Bizim yeni "Altın Işığımız" ancak, felaket ve esaret hazırlayan bu yazılar milli şuurun selinde boğulduğu zaman inmiş olacaktır.

**( Altın Işık, 1 Sayı, 15 Ocak 1947 )**

## BÜYÜK ADAM

Millete ve vatana bağlılık bakımından birkaç türlü vatandaş vardır. Bunların başında kahramanlar gelir. Hiçbir karşılık beklemeden kendisini her zaman millet ve vatan uğruna harçayabilenler, kahraman vatandaşlardır. Bu birinci sınıfın sayısı oldukça azdır.

İkinci sınıfı iyi vatandaşlar teşkil eder. Bunlar tek başlarına ve her zaman kendilerini kendi istekleriyle feda etmeseler bile, iyi bir ad bırakmak bahasına kendilerini feda edebilen kimselerdir. Kutlu görevler için, ülküler için kendilerini harçayan bu iyi vatandaşlar, yanlarında kendilerine benzeyenleri gördükçe cesaretlenir ve birinci sınıfa yaklaşırlar.

Üçüncü sınıf, kendilerini feda edebilecek yaratılıştan olmamakla beraber, başka her hususta fedakarlığa katlanabilen, hatta kendisini feda etmek gerektiği zaman, bu fedakarlığı hiçbir istek duymadığı halde katlanan, yani kaçmayı düşünmeyen vatandaşlardır.

Dördüncü sınıf, vatan ve millet için ancak başka bir kazanç karşılığında fedakarlık yapabilen, fakat hiçbir zaman kan fedakarlığına girişemeyen ve kan fedakarlığından kaçınmak için her çareye başvuran, her hileyi yapan kötü bir sınıftır.

Bir de hainler vardır ki, onlardan bahsetmeyi lüzumsuz buluyorum. Hafızaları biraz yormakla, bunun birçok örneğini baş rolü oynayan büyük adamlar, ancak ilk iki sınıftan çıkmıştır.

Gerçekten büyük adam olanı ayırmak pek de kolay bir iş değildir. Çünkü, şahsiyetleri tarafsız olarak incelemeye engel çok şey vardır. Bu engellerin başında propaganda gelir. Propaganda kötüyü kullandığı zaman o kadar fena şeydir ki, bazan büyük adamları değersiz kimseler olarak gösterdiği gibi, bazan da alelade kişileri büyük adam diye tanıtabilir. Hele, tek taraflı propaganda nice gerçekleri ortadan silmektedir. Bereket versin ki, bir propaganda, asıl gerçekleri hiçbir zaman sonuna kadar gizleyemiyor. Doğru olan şey ergeç ortaya çıkıyor.

Mesela Osmanlı sadrazamlarından Gedik Ahmed Paşa büyük fetihler yapmış büyük bir vezir gibi gösterilir. Bu yanlış telakki iyice yerleşmiş, hatta şair Yahya Kemal "Gedik Ahmed Paşa'ya Gazel" diye güzel bir şiir bile yazmıştır. Fakat gerçek hiç de böyle değildir. Gedik Ahmed'in fetihleri diye gösterilen şeyler, muhteşem ve yenilmez Osmanlı ordusu ile bazan savaşı, bazan kısa bir savaşla elde edilmiş ve küçük devletlere karşı kazanılmış ucuz başarılarıdır.

Değersiz Gedik Ahmed, haksız yere böyle şişirildiği gibi, II. Abdülhamid de haksız yere küçültülmüş, müstebit, zalim, hatta hain gibi gösterilmiştir. Bu da İttihatçıların propagandası sonucudur. Halbuki son zamanlarda yapılan bazı ilmi yayınlar, Sultan Abdülhamid, lehinedir. Henüz şahsiyetinin değerini tam manası ile bize bildirecek bir kitap yazılmamış olmakla beraber, şimdiden şu gerçeği kabul edebiliriz ki, İttihatçılık dokuz on yılda mahvettikleri imparatorluğu 33 yıl dağıtmadan tutabilmiş olmakla,

Abdülhamid büyük bir iktidar sahibi olduğunu göstermiş ve aleyhindeki yayınların haksız olduğunu ispat etmiştir. Hele kanlı oyunlara asla girmemesi de, kırıyıcı olduğu hakkındaki iddiaları çürütecek bir delildir. Bundan başka, mevkiinin sorumluluğunu iyi kavramış bir kimse idi. İstanbul'a yürüyen ve içinde düzenli kuvvetlerden çok Rumeli'nin türlü soylara mensup başıbozuk döküntüleri bulunan Hareket Ordusu'nu dağıtmak, Abdülhamid'in elinde idi. Fakat saltanatını korumak için bile olsa, buna yanaşmadı. Paşaları, çok kuvvetli muhafız kıtalarını Hareket Ordusu üzerine yürütmek için izin istemişler, fakat o, halife olmak dolayısıyla müslümanı müslümana kırdıramayacağını söyleyerek bunu reddetmişti.

Gedik Ahmed ile II. Abdülhamid örnekleri tarihin birçok ünlüleri üzerinde uygulanınca malum telakkilerden başka türlü sonuçlar alınacağı muhakkaktır. Bundan başka tarihteki şahıslardan hangisinin büyük olduğunu araştırırken zaman, çevre ve imkan şartlarını asla gözden kaçırmamak gerekir. Yavuz Sultan Selim, acaba Balkan Savaşı'nda padişah olsaydı ne yapabilirdi? Belki hiçbir şey yapamaz, belki pek az şey yapardı. Fakat davranışları ve uğraşmaları ile büyük adam olduğunu herhalde ispat ederdi. Bundan dolaydır ki, büyüklüğü başarı derecesiyle ölçemeyiz. Başarı, zamanın, yerin, çevrenin, daha önce o şartları hazırlayanların, biraz da tesadüf ve talihin işidir.

Osmanlı padişahlarından Genç Osman, hemen hemen hiçbir şey yapamamıştır. Bununla beraber pek büyük bir şahsiyettir. Çok önemli planları vardı. Şehid edilmeseydi, bugünkü Türkiye'nin manzarası bambaşka olacaktı.

O halde, hangi şahsiyetlere büyük adam demeli? Bunun esasları şunlardır:

1. Büyük adam, her şeyden önce iyi niyet sahibi adamdır. İcraatındaki amiller, toplumun yükselmesidir. Kendisinin bir çıkar kaygısı yoktur.
2. Büyük adam, her devirde erdem ve meziyet diye tanınan vasıfların birçoğuna sahip olan adamdır.
3. Büyük adam, özel hayatında da yüksek ve temiz olan adamdır. Birtakım meziyetleri olan reziller, hiçbir zaman büyük adam değildir.
4. Mevkii için milleti feda eden değil, aksine gerektiği zaman millet uğruna mevkiini, hatta hayatını verebilen adam büyük adamdır.
5. Gerçekleri görebilen, acı gerçeklere cesaretle bakabilen, haksızlık bilmeyen adam büyük adamdır.
6. Sözü ile işi arasında zıtlıklar bulunmayan, yalan ve hiyleden payı bulunmayan adam büyük adamdır.
7. Büyüklüğün şartlarından biri de zekadır. Ahmaktardan büyük adam çıktığını tarih kaydetmemiştir.
8. Adam seçmesini, her işin ehlini bulmasını bilen adam büyük adamdır.
9. Büyük adam olmak için ailevi şartlar da vardır. Her aileden büyük adam yetişmez. Soysuzlaşmış, çürümüş, morfinoman veya alkolik ailelerden büyük adam çıkmaz.

10. Büyük adam, şeref hususunda çok titizdir. Verdiği sözden asla dönmez. Bu hususta, Hindenburg misali çok manalıdır. Mareşal Von Hindenburg, Almanya cumhurbaşkanlığına seçileceği zaman, o aralık Hollanda'da sürgün hayatı yaşayan Kayzer Wilhelm'den müsaade almış, subay çıkarken imparatora sadık kalacağına dair yeminle cumhurbaşkanı olmak arasına ahlaki bir tezat görerek onun fikrini sormuştur. Hindenburg, Kayzer Wilhelm'in, üzerinden yemin şartını kaldırması üzerine cumhurbaşkanlığını kabul etmiştir. Sözüne bu kadar sadık olan adam, elbette büyük adamdır.
11. Büyük adam, sorumluluktan kaçmaz. Balkan Savaşı'nda Edirne'yi savunan merhûm Şükrü Paşa, kahramanca döğüşüp de tutsak düştükten sonra, adı bütün dünyayı tuttuğu halde, kendisini yine sorumlu saymış, esirlikten döndüğü zaman kendisini "divân-ı harb"e verilmesini istemiştir. Şükrü Paşa da bunun için büyüktür.

\*\*\*\*\*

Sözün kısası, büyük adam pek seyrek yetişir. Bir millet için büyük adam yetiştirmek ne kadar büyük bir mutluluksa, yetiştirmemek de o kadar büyük bir felakettir. Bundan daha büyük ve korkunç olan felaket ise, alelade adamları büyük sanacak kadar gafilleşmektir.

( Özdeyiş, 6. Sayı, Mart 1947 )

## TÜRKÇÜLÜĞÜN ÖNEMLİ MESELELERİ

Türkçülük, bütün Türklerin tek devlet halinde birleşerek, her bakımdan bütün milletlerden ileri ve üstün olması ülküsüdür.

Bunun değişmeyen iki unsuru vardır: Soyculuk, Turancılık.

Soyculuk, ilk önce bir milli savunma vasıtasıdır. Türkelindeki azınlıkların, kendi aralarında gizlice yürüttükleri, soy şuuruna karşı bir koruma tedbiridir. Türkiye'deki Selanik dönmeleri, Türkleşmemek için yüzyıllardır gizli tedbirler alırlarken, hiçbir kültürü ve geçmişi olmayan birtakım küçük millet ve cemaatlar Soyadı Kanunu'nun kesinliğine rağmen, kendi soyadlarını dahi saklayıp soyculuk yaparken, Yahudiler, İsrail'in gerçek vatanları olduğunu türlü şekillerde ispat ederken, Türkler de hiç şüphesiz devletin gerçek sahibi olarak bazı tedbirler almakla haklıdırlar.

Soyculuk, aynı zamanda bir sağlık koruma meselesidir. Karışmak, daima, üstün olanın aleyhine olduğundan büyük meziyetler sahibi Türklerin, bu meziyetlerden yoksun soylarla karışmaları halinde ortaya çıkan melezlerde Türk'ün bazı büyük meziyetleri kaybolmakta, onların yerini diğer soyların iptidai vasıflarından bazıları tutmaktadır. Birer müsbet ilim olan antropoloji ve rasyolojinin vazgeçemeyiz. Bilim ve gerçek, siyasetin oyuncağı olamaz.

Türkçülere soyculuğu değişmez bir prensip olarak kabul ettiren işte budur. Ancak, bu soyculuk, soyculuğun ne olduğunu bilmeyen veya bilmemezlikten gelenlerin ileriye sürdüğü gibi, insanları ölçüden ve laboratuvar muayenelerinden geçirerek hangi milliyete mensup olduklarını tayin anlamına gelmez. Hemen hemen her soy, başka soylarla karışmıştır. Bundan bir şey çıkmaz. Çünkü tabiat bir süre sonra meleziği temizler. Fakat, bir soy durmadan başka soylarla karışmakta devam ederse, bir zaman sonra, bir daha düzelmemek üzere bozulur.

Soyculuk tehlikelidir diye bağırırlar, dünyadan haberi olmayan zavallılardır. Dünyanın her yerinde, hatta soyculuk düşmanlığını bizdeki gafilere aşıl原因 İngiltere ve Amerika'da bile mükemmel birer soyculuk vardır. Amerikalılarla İngilizlerin soyculuk düşmanı gözükmeleri, İkinci Dünya Savaşı'nda Almanların yaptığı ırkçılık dolayısıyladır. Almanlar, kendi soylarının üstün olduğunu iddia edip, bazı haklı yayınlar Amerikalılarla İngilizlerin karışması yüzünden düşükleri güçsüzlüğü gösterince Anglosaksonlar, siyasi rekabet ve kıskançlık sebebinden soyculuğa düşman kesilmişlerdir. Fakat, onların düşman olduğu soyculuk, resmi ve açık Alman ırkçılığı olup, gizli ve örfi Anglosakson ırkçılığı değildir.

Kunlar ve Gök Türkler çağında saraylarımıza giren Çin prenseslerinin ihanetleri, artık bugün herkesin bildiği bilgiler haline gelmiştir. Osmanlılar devrinde, Kanuni Sultan Süleyman gibi büyük bir padişahı küçük düşüren hareketler, İslav asıllı Hürrem Sultan yüzündendir.

Soyculuk aleyhinde bulunanlara şunu sormalı: Kendilerini Çingene ile bir tutarlar mı? Bir Çingene ile evlenir mi? Çingene bir gelin veya damat kabul ederler mi?

Evet derlerse mesele yok. Hayır derlerse, soy ayrımı yapıyorlar demektir. Onların yalnız Çingenelere karşı yaptığı ayrımı, Türkçüler, başkalarına karşı da yapmaktadırlar.

Soyculuk, Anadolu Türklerinin içinde örf olarak yaşamaktadır. Köy ve kasabalarda, kaç yıl ve hatta yüzyıl önce oraya gelmiş olan bir yabancıнын bugünkü torunları hala yabancı sayılır. Tamamen Türkleşen, Türkçeden başka dil bilmeyen ve kendisini başka bir millete mensup saymayan bu türlü insanlara dahi yabancı gözle bakmak Anadolu Türklerindeki kuvvetli soy şuurunu gösterir. Demokrasinin bir "çoğunluk isteklerinin gerçekleştirilmesi sistemi" olduğu unutulmamalıdır.

Türkçülüğün ikinci unsuru olan Turancılık, bütün Türklerin birleşmesi düşüncesidir. Bugün dünyada belki 60, belki 65, belki de 70 milyon Türk var. Geniş bir vatana yayılmış olan bu Türkler, geçmişte muhteşem rol oynamış, hareketli, kabiliyetli bir millettir. Sebebi her ne olursa olsun, başka milletlerin hakimiyeti altına düşmüş olan ve Türkleri bir tek devlet halinde toparlamak düşüncesi kadar haklı ve akla uygun ne olabilirdi? Dünyadaki bütün milletler, yabancı hakimiyeti altında kalmış olan milletdaşlarını kurtarma gayesini güderken, Türkler neden aynı dileğin ardından koşmasın? Yaratılıştan devlet kurucu olan Türkler için bu kadar büyük bir devleti kurup yaşatmak, hayal değildir. Tren, otomobil, uçak, telgraf, telefon ve radyo olmadığı çağlarda bile, Türkler, büyük devletler kurup onları yüzyıllarca yaşatmışlardır.

Dünyanın bütün Türkleri, Türkiye'ye kabe gibi bakıyor. Türkiye'nin kendilerini bir gün kurtaracağı efsanesi aralarında yaşıyor. Yalnız anayurtta ve zulüm altında yaşayan Türkler değil, medeni ülkelerde yaşayan Türkler de buraya hasret çekiyor.

Bir süre sonra Finlandiya Türklerinden bir genç kızla tanışmıştım. Gümrükte ve başka yerlerde gördüğü güçlülere rağmen Türkiye'yi çok sevmişti. Finlandiya'da 1000 kadar Türk yaşadığını hepsi zengin ve bolluk içinde olan bu Türkleri, kendilerine çok iyi muamele eden mert ve asil Fin milletini sevmelerine rağmen Türkiye'ye geleme istediklerini, Finlilerle asla evlenmediklerini, en büyük korkularının Türkçeyi unutmak olduğunu, Fin – Rus savaşında şehit olan altı yedi Türk'ün Finlandiya Türklerinin en seçme ve kültürlü gençleri olduğunu söylemişti.

Bütün Türkleri kurtarmak milli hakkımızdır. Milli hakkımız olmasa bile bize karşı duyulan bu büyük sevgiden sonra, insanlık görevimiz haline gelmiştir. Millerleri büyüten şeyler, milli ve insani hareketlerdir. Zulüm altında inleyen tutsak Türkleri kurtarmak için yapılacak fedakarlıktaki ihtiyaç o kadar parlaktır ki, Türklüğün ölmezliğinin senetlerinden biri olacaktır.

**Hiçbir ülkünün ardında almayarak, yalnız yiyip içmeyi düşünmek ve yalnız bugün için yaşamak insanlara hiçbir şeref vermez. Bu kadarını hayvanlarda yapar. İnsanlık, ülkü için yaşamak, bu uğurda fedakarlık etmek ve ölmektir. Ölümünden hayvanlarda kaçır. İnsan, şeref için ve muhteşem saydığı bir gaye için ölmesini bilen yaratıktır**

Turancılık, bizimle akraba olan milletleri, yani Moğol, Mançu ve Korelileri, hatta Finler ve Macarları da birleştirmek ülküsü değildir. Turan kelimesi Ural-Altay anlamında da kullanıldığı için Turancılığımız, Türk'ün tarihi vatanı olan ve çoğu hala Türklerle dolu bulunan ülkeleri bağımsızlığa ve Türkiye ile birliğe kavuşturacaktır.

\*\*\*

Demek ki, Türkçülük, bütün Türklerin birleşmesini ve Türkçülüğün yabancı soy etkilerinden korunmasını istiyor. Burada Türkçülüğün millet ve vatan tariflerinin ne olduğu meselesiyle karşılaşyoruz. Başka bir deyişle, Türk kimdir ve Türklerin vatanı neresidir?

Türk her şeyden önce, Türk soyundan gelen insandır. Türk soyundan gelince de pek ender bazı istisnalar bir yana o insanın Türkçe konuşması ve Türk kültürünü taşıması gerekir.

Türk oldukları halde anadillerini kaybetmiş olan Polonya-Litvanya Türklerini, Türkçe bilmiyorlar diye Türklük kadrosundan çıkaramayız. Bunlar soy bakımından da, duygu bakımından da Türk oldukları için, günün birinde kendi istekleriyle Türk dili kadrosuna gireceklerdir.

Bazan, yabancı ülkede doğup anasını babasını kaybettiği için Türkçeyi unutanlarda vardır. Türk olduğunu bildikçe, bu gibileri de Türktür. Bir felaket yüzünden Türkçeyi kaybedenleri Türklükten çıkarmak başka bir felaket yüzünden bağımsızlıklarını kaybedenleri Türklükten çıkarmakla eşittir ki, buna kimsenin hakkı yoktur.

Türkleri, bir millet olmaları için, geçmişte mukadderat birliğine, tarih birliğine ihtiyaç yoktur. Türkiye Türkleriyle Türkistan Türkleri uzun zaman ayrı mukadderata sahip olmuşlardır. Bundan, onların ayrı milletler oldukları anlamı çıkmaz, Onlar, günün birinde yine aynı mukadderata sahip tek millet olacaklardır. Anadolu ve Azerbaycan Türkleri de uzun zaman ayrı yaşamışlardır. Fazla olarak Anadolu, Türkistan ile İdil – Ural, İdil – Ural ile Türkiye (yani İlhanlılar ile Altın Ordu) bazan şiddetle çarpışmışlardır. Hele mezhep kavgaları yüzünden Anadolu ve Azerbaycan Türklerinin vuruşmaları tek acıklı olmuştur. Fakat bütün bunlar, Türklerin tek millet olmasına engel değildir. Bugün tek millet olduğundan kimsenin şüphesi olmayan Anadolu Türklerinin, vaktiyle Osmanlı-Karaman, Osmanlı-Akkoyunlu halinde yüzyıllarca boğuşmaları, nasıl onların sonunda tek millet halinde birleşmelerine engel olamamışsa, yarın da öteki Türklerle Türkiye'nin birleşmesi ve kaynaşması, önüne kimsenin geçemeyeceği tarihi bir zarurettir.

Türkler, aynı tarihi mukadderata sahip değiller gibi gözükyorsa da, bir bakımdan bu mukadderata sahip oldukları da söylenebilir. Çünkü ayrı siyasi parçalar halinde Türklerden herhangi birinin başına gelen faciadan, biraz sonra ötekilerinin de müteessir olmuşlardır. Mesela, Kazan Hanlığının yıkılışı Türkistan'ın yıkılışına yol açmış, Kırım'ın çöküşü Türkiye'ye ağır kayıplara mal olmuştur.



Bununla beraber, Türklerde, tarihi mukadderat meselelerinin şuurlu bir şekilde mütalaa olunduğunu gösteren olaylar da vardır. Mesela Türkiye, Kırım'ın kurtarılması için 1786-1791 savaşını yapmış, Sultan Aziz de aynı denemeyi tekrarlamak üzere kuvvetli bir donanma hazırlamıştır. Doğu Türkistan da Çinlileri kovan Atalık Gazi Yakub Beğ, Türkiye'yi metbu tanımıştı. Sözün kısası, bugün Türklerin mukadderatı birdir ve geçen her yıl bu mukadderat birliğini biraz daha kuvvetlendirmektedir. Bundan başka, bizim de imza koyduğumuz Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Beyannamesi'ndeki "**milletlerin hür ve bağımsız yaşama hakkı**"na, Türkler geçmişleri, kaabiliyetleri, coğrafi önemleri ve nüfusları bakımından, başka milletlerden daha çok layıktırlar. Başka milletler, koydukları imzanın şerefi için, bizim bu hakkımızı kabule mecburdur.

Milleti yapan unsurlardan biri de din olduğuna göre, Türklerin dini üzerinde de durmaya mecburuz. Hiç şüphe yok ki, Türklerin dini müslümanlıktır. Eski dinimiz olan şamanlıktan da bazı unsurlar alarak bir Türk müslümanlığı haline gelen bu din, on yüzyıldan beri bizim milli dinimiz olmuştur. Bununla beraber Türk olmak, için mutlaka müslüman olmaya lüzum yoktur. Çünkü bu günkü Türkler arasında birkaç yüzbin şaman, birkaçyüzbin hıristiyan ve hatta birkaç bin Musevi Türk (Karayımlar)de vardır. Din ayrılığı yüzünden bunları Türklükten çıkarmaya hakkımız yoktur. Zaten, hıristiyan Türkler olan Gagavuzların Türkiye'de yerleşenleri, çoğunlukla müslüman olmuşlardır. Onlar bunu, Türklüğün vazgeçilmez bir şartı saydıkları için yapmışlardır.

Öyle görünüyorki bir Türk birliği gerçekleştiği takdirde bütün bu şaman ve hıristiyan Türkler müslüman olacaktırlar. Onun için onları şimdiden zorlamaya bir mecburiyet yoktur.

Eskiden Türkler arasında bir ayrılık konusunda sünnetlik-şiiilik meselesi de artık bahis konusu sayılmaz. Bunların hepsi müslüman Türktür ve müslümanlığı anlayıştaki içtihat farkları, artık Türkler arasında ikilik doğuramaz.

Bu Türklerin oturdukları yerler Türk vatanıdır. Türklerin devamlı devlet ve medeniyet kurduğu Türk hatıraları ile dolu ülkeler yurdumuzdur ve bize aittir. Bu ülkelerin herhangi birinde Türklerin zorla sökülüp atılması bu hakkımızı kaybettirmez. Mesela Kırım Türklerinin yok edilmesi veya Doğu Rumeli Vilayeti Türklerinin sürülmesi, hiçbir mana ifade etmez.

Yahudiler tam bir Arap ülkesi haline gelen Filistin'den nasıl Arapları sürerek orada bir Yahudi çoğunluğu yaptılarsa, biz de aynı şeyi yaparak bize ait olan toprakları mutlaka Türkleştirmek zorundayız.

Türkçülüğün değişmeyen yönü, soyculuğu ile Turancılığı ve bunun sonucu olarak da Türk milleti ve vatanı üzerindeki düşünceleri.

Bu iki temel de bütün Türkçüler birleşmiştir. Bunun dışında kalan meseleler, mesela iktisadi, toplumsal ve hukuki görüşler. Türkçülerin ilerde halledecekleri meselelerdir. Bu meseleler üzerindeki Türkçü düşünceler değişebilir. Çünkü, zamanla herhangi bir iktisadi veya toplumsal düşünce çürütülebilir. Fakat soyculuk ve Turancılık asla değişmeyecektir. Çünkü bunlar Türklüğün Türklük olması için gerekli şartlardır. Tıpkı bir insanın havaya ve yiyeceğe olan mutlak ihtiyacı gibi...

Bir insanın elbise ihtiyacı yaza, kışa, geceye, gündüze göre değişebilir. Eğlencesi de sinemaya, ava gitmek veya içki içmek şeklinde olabilir. Fakat havaya ve yiyeceğe ihtiyacı hiçbir zaman değişmez. Soyculuk ve Turancılık, Türklüğün havası ve gıdasıdır.

Türkçülüğün kendisine has bir dünya görüşü vardır. Gerçekçi olan Türkçülük **“yaşamak için kavga”** yasaının sonuna kadar devam edeceğine inandığından, askerliğe karşı saygı duymaktan ve soyumuzun asker millet olmak geleneğini geliştirme amacını gütmektedir. “Artık savaş olmayacak” gibi uyuşturucu telkinleri, milli savunmamızı gevşetmesi bakımından aleyhindedir. Dünyadan savaşı kaldırmak düşüncesi, yüzyıllardan beri denenmiş, fakat tutmamıştır. “Roma Barışı” denen sözde barış sisteminin büyük kırılganlarla, askeri hazırlıkla, zorbalıkla sağlanmış, fakat hiçbir zaman ömürlü olamamış bir sistem olduğu unutulmamalıdır.

Gerçek askeri erdemlerin diriltilmesi ve ruhlarda kökleşmesi taraftarıyız. Askerlik, kalıp işi değil, ruh işidir. Fakat kalıbın da ruha uygun olması şarttır.

Bize fenalığı dokunmayan milletlerin, fikirlerin ve insanların dostuyuz. Fakat, hayatın yalnız sevgiyle yürüyeceğini sanmanın büyük bir gaflet olduğuna inanıyoruz. Dünyada her şey, zıddı ile birlikte vardır. Bundan dolayı sevgiyle birlikte kin de bulunacaktır. Türkçülük, bir bakıma göre de, **“Türkçülük düşmanlığı düşmanlığı”**dır.

Soyumuza, devletimize, yurdumuza, mukaddesatımıza, şerefimize fenalık etmiş olan her millette, her dine, her rejime, fikre, topluma, kişiye düşmanız. “Kinimiz dinimizdir!”

Varlığımızı korumak, haklarımızı almak için her zaman çarpışmaya mecburuz. Çarpışmaya mecburuz demek, asker olmaya mecburuz demektir. Askerlik, çarpışma bilimidir. Yaşamaya hak kazanmak bilimidir. Bu bakımdan tek gerçek bilim odur. Başka her bilim ve fen onun yardımcısıdır.

Türkçülük “disiplinli millet” taraftarıdır. Disiplinli millet demek, fertlerin devlete, devletinde fertlere zarar vermeyeceği karşılıklı hak ve görevler sistemini kabul etmiş millet demektir.

Disiplinli millet tipinde isabet ve zorbalık olmadığı gibi hürriyet sarhoşluğu da yoktur. Disiplinli millette, milletin ahlak, gelenek, şeref ve isteklerine aykırı hiçbir şey yapılamaz. Disiplinli millet, hayat telakkisi, mukaddesatı, zevki, bayramı, kederi ve hatta kılığı ve takvimi belli millet demektir.

Türkçülük, Türklerin her bakımdan Türkleşmesi taraftarıdır. Bu sınırlar içinde yabancı bir şey kalmayacaktır. Kayıtsız şartsız Türk kültürü hakim olacaktır. Bu bakımdan Türkçülüğün kendine mensup bir dil, tarih ve alfabe telakkisi vardır.

Arınmış ve geliştirilmiş bir Türkçe istiyoruz. Dil kurultaylarına ait bilim dışı yadigarlar temizlenecek, fakat bu arada elde edilmiş olumlu sonuçlar saklanacaktır.

Bu alfabe Türkçeyi yazmaya ve geliştirmeye elverişli değildir. Buna, Türkçeyi yazmak için gerekli dört beş harf eklenecek, böylelikle Türkçe, bir zenci dili durumuna düşmek talihsizliğinden kurtulacaktır.

Türkçülüğün tarih tezi, eski milletler ve hele Anadolu'da yaşayanları Türk saymak komedisinden tamamen uzak, bilim çerçevesi içinde milli bir görüştür: Türk tarihi Orta Asya'da Millattan Önce XII. Yüzyılda "Şu" veya "Çu"larla başlayan bir tarihtir. Bu tarih, Mançurya'dan Kırım'a kadar uzanan bir anayurttur. XI. Yüzyıla kadar sürmüş, XI. Yüzyılda Türkiye değimiz Anadolu, Suriye, Irak, Azerbaycan ve Horasan'dan meydana gelmiş ikinci bir anavatan kurulmuştur. Türkçülük bakımından Aksak Temür – Yıldırım Beyazıd kavgası, bir kardeş kavgasıdır. Türkçülük bakımından Türkiye tarihi Selçuklu, İlhanlı ve Osmanlı hakimiyetlerinin, şimdi de cumhuriyetin devam ettirdiği tarihtir. Tarihimizin Osmanlı çağı diğer iç ve dış gelişmelerle birlikte Türk soyunun devşirmelerle iç savaşı şeklinde mütalaa olunacaktır.

Türkçülük, Tanzimattan sonraki tarihimizin yeniden ele alınarak gerçeklerin ortaya çıkmasını ve yalancı kahramanların gerçek yerlerini almasını ister.

Türkçülük, bütün fantezilerden uzak bir ciddiyet taraftarıdır. Devlet ve millet hayatında fantezilerin millet aleyhinde olduğuna inanmıştır.

Türkçülük, Türk soyunun tarihi geleceğine dayanarak, kadın hususunda hür düşüncelidir ve kadına saygı beslemektedir. Ancak, kadının koket derecesine düşmesine de şiddetle karşıdır. Kadına saygı beslemek, onu erkekle kayıtsız şartsız eşit tutmak anlamına gelmez. Tanrı'nın ayrı yarattığı iki cinsi bir tutmak, tabiat yasalarına aykırı bir davranıştır. Kadınların her türlü öğrenimi yapmalarına ve bazı durumlar dışında her mesleğe girmelerine taraftarız. Fakat aile yapısının korunması bakımından kadının her şeyden önce analık ve evdeşlik görevini yapmasını isteriz.

Türkçülük, memlekette toplumsal bir adalet olmasını ister ve gerçek adaletin toplumsal olduğu inancındadır. Millet fertlerini sağlık, geçim ve gelecek bakımından tatmin etmenin milliyetçilik şartlarından olduğu meydandadır.

Türkçülüğe göre Moskof bizim barışmaz düşmanımızdır. Bu düşmanlığı tarih, mukadderat ve jeopolitik yaratmıştır. Siyasetle ve yalanla bu düşmanlık kaldırılamaz. Onun için Türk soyunun hayatında

yürütücü amillerden biri olarak, zaten saklı bir halde yaşayan Moskof düşmanlığının millette beslenmesine taraftarız. Sevgiler gibi düşmanlıklar da milletleri diri ve ayakta tutar. Türk dışişleri bakanları arasında Moskoflarla dostluk edebilirler. Türk milleti için böyle bir şey düşünmek milli menfaatler aleyhinde düşündürmektir.

Moskof, bizim soy düşmanımız olduğuna göre, Moskof emperyalizmi olan komünizm de en tehlikeli düşmanımızdır. Komünizm, moskofluğa mal olmuş bulunduğundan, ona taraftarlık vatan hainliğidir. Türkçülük bakımından en alçak vatan hainleri olan komünistler yok edilmesi şarttır.

Masonluğa da düşman sayarız. Masonluk, kökü dışarda olan gizli bir cemiyettir ve milliyetçilikle bağdaşmayanların başvurduğu Türkçülük düşmanı bir teşekküldür. Başlangıçta, Yahudilerin milli çıkarlarını gizli olarak korumak için kurulmuş, zamanla milletler arası bir hale gelmiştir. Savaş halinde bulunan iki millete mensup masonların, kendi devletleri aleyhine olsa bile birbirine yardım etmek mecburiyetinde olmaları, bu zümrenin bütün milliyetçiliklere ve bu arada Türk milliyetçiliğine de düşman olduğunu göstermektedir. Onlar, gizlice her yere el atıp orayı ele geçirmeye çalışmakta ve bunu başarmaktadır.

Siyonizm, Yahudi soyunun rahatını ve mutluluğunu, dünya milletlerinin huzursuzluğundan arayan teşkilatlı ve insanlık düşmanı bir fikirdir. Kendisini, bir devletin milli ülküsü göstermek yolundaki gayreti, emperyalist isteklerini gizlemek içindir. Birinci Dünya Savaşı'nda, her türlü kılığa girerek Filistin cephesindeki ordumuzu arkadan vuran ve düşmana casusluk eden siyonistlerin ortaya koyduğu korkunç gerçek, Türkleri bu akıma karşı da her zaman uyanık ve tedbirli bulunmaya zorlamıştır.

Komünizm, siyonizm ve masonluk, Türkiye'de bir sacayak halinde Türk düşmanlığı yapmaktadır.

Türkçülüğün ana meselelerin ele aldığı bu yazıyı bitirirken, genç Türklere de bazı tavsiyelerde bulunmak isterim:

Bugünkü şartlar içinde Türkçülerin yapacağı hareketlerin başında, hepsinin, kendi meslek alanında çalışarak yükselmesi gelir. Her Türkçü, kendi mesleğinin en yüksek derecesine veya rütbesine erişebilmek için ciddi ve sistemli şekilde çalışmalıdır. Başarı gösteremeyenler bezginliğe kapılmamalı, gerekirse melek değiştirmeli, kendilerinden ümit kesenler, arkadaşlarının yükselmesine yardım etmelidir. Yükselmeye çalışmakta tutunacak yol, masonların başvurduğu gibi birbirlerini haklı haksız destekleyerek layık olmadığı yere yükselmek gibi şerefsizce bir yol değildir. Ehliyet göstererek yükselmenin şerefli yoludur.

Her mesleğin faydası ve önemi olmakla beraber Türkçüler, en çok Harb okulu'na, Mülkiye'ye ve öğretmen okullarına girmelidir. Öğretmenlerin öğrencilere yapacakları milliyetçilik telkini ile memleketin geleceğine nasıl hakim olduklarını söylemeye lüzum yoktur. Subaylar da kısmen öğretmendir. Bundan başka bizim yurdumuzda milli mukadderata hakim olan en önemli zümre subay sınıfıdır. Mülkiye'den çıkarak kazaların, vilayetlerin başına geçmek, Türkçüler için önemli bir hizmet fırsatıdır.

Türkçülerin düşüneneceği ikinci mesele bir aile kurarak memlekete gürbüz ve Türkçü çocuklar yetiştirmek olmalıdır. Bunu anlayarak genç yaşında evlenen ve çok çocuk yetiştiren Türkçülerin epey fazla oluşu, ümit verecek, iç açacak bir durumdadır. Daima çok çocuk ve gürbüz çocuk yetiştirmek prensibinin önemi üzerinde uzun uzun konuşmaya lüzum yoktur. Türkçüler, evlenecekleri kızın, sağlık ve soy durumlarına ve bu hususta aşka tutsak olmaya dikkat etmelidir. Bu türlü ihmallerin kısa ömürlü evlenmelere yol açtığı örnekleriyle sabittir.

Türkçüler teşkilatlanmalı, bunun için de her zaman en güçlü milliyetçi teşekkülün çatısı altında toplanmalıdır. Bu teşkilatta geçimsizlik göstermemeli, benlik davası gütmemelidir.

Her Türkçü, kendi çevresini uyarmaya ve aydınlatmaya çalışmalıdır. Bulunduğu şartlar içinde nasıl bir Türkçülük yapacağını kestirmek, o Türkçünün zekasına ve kaabiliyetine kalmıştır. Lüzum görürse milliyetçi teşekküllere ve kişilere sormalı, sormazsa vicdanına danışarak hareket etmelidir.

Yanlışlar samimiyetle itiraf olunmalı, bir daha yapılmamasına çalışılmalıdır.

Genç Türkçülerin çoğunda bir milli kültür eksikliği bulunduğu gözden kaçacak gibi değildir. İmla yanlışları ve ifade bozuklukları bunu açıkça gösteriyor. Bu eksikliklerin giderilmesine uğraşmak lazımdır. Milli kültürü zenginleştirecek eserleri okumak, hatta mümkünse eski harfleri öğrenmek faydalıdır. Eski harflerle yazılmış eserler hala büyük bir hazine halinde kapalı olarak durmaktadır.

En önemli bir mesele de Türkçülerin kendi aralarında bir veya birkaç sandık kurmalarıdır. Gayet az paraların birikmesiyle başlayacak olan bu sandıkların ilerde akla, hayale gelmez faydalar sağlaması mümkündür. Damlaya damlaya göl olduğu unutulmamalıdır. Bu sandıklar, Türkçüleri, mali güçlüklerden koruyacağı gibi, Türkçü yayınlara da yol açar.

Bu tavsiyelerimin hepsi ehemmiyetsiz şeylerdir. Fakat zamanla bunlardan önemli sonuçlar doğması beklenebilir.

\*\*\*

Türkçülük, ağır fakat sağlam bir şekilde ilerliyor. O, mesela Almanya'daki nasyonal sosyalizm gibi kısa bir zamanda birdenbire büyüyerek iktidara geçen akımlarla ölçülmez. Ağır ağır ilerlemesi, sağlam ve gürbüz olacağının teminatıdır.

Uğrunda çalışanlar, ıztırap çekenler, ölenler buldukça, Türkçülük, mutlaka zafere erişecektir. Yabancı hakimiyetler altında kırılan, sürülen milyonlarca soydaşımızın bulunması, bize görevimizin büyüklüğünü ve şerefini hatırlatsın.

Zevk ve safa içinde yaşamak, içkiyle dünyayı hoş görerek zevk kadınları ile mest olmak, şehvet içinde kendinden geçmek de vardır. Turan'ı kurtarmak için yapılacak kutlu savaşta yığın yığın topraklara serilmek de vardır. İsteyen onu, isteyen berikini seçer.

Hayat ve ölüm... Bunların ikisi de güzeldir. Fakat esas ve edebi olan ölümdür. Öteki bir rüya kadar geçici ve aldatıcıdır. Büyük ve esrarlı kainatın bağrında yatmak... İşte bizim nasibimiz budur. Bu nasibimizi ölüm kadar edebi bir fikre vermek ve fikir uğrunda harcamak gibi yüksek bir ülküye kaptırmaktan şerefli ne olabilir? Bu ölüm, bizi gayemize Tanrı Dağı'nda bekleyen ataların ruhuna ve Tanrı'ya kavuşturacak şanlı ve güzel bir ölümdür. Bu ölümün güzelliği ile içki ve şehvet içindeki hayatın çirkinliğini düşünmek, gerçeği anlamaya da yardım edecektir.

Ülkü yolunda ölenlerin, edebi karanlık içinde kaybolurken, hafızalarda bir ışık gibi parlamaları güzeli fakat hafızalardan ve gönüllerden de uzakta bulunarak karanlıkta bir olmaları ondan da güzeldir.

Yaşamak, sadece kısa bir yaşamaktır. Ölüm ise, kainatın edebiliğinde, hatıralarda ve gönüllerde yüzyıllarca yaşamak, yahut hatıralardan ve gönüllerden de silindikten sonra sonsuzlukta sonuna kadar yaşamakta devam etmektir.

Yaşamak hakkından vazgeçmek ne kadar güzel; hatırlanmadan, gönüllerden silinerek, unutulmuş olarak yaşamak ondan da ne kadar güzeldir. Fakat eserine imza koymamak, ülkü uğrunda ad bırakmadan silinmek herşeyden daha muhteşemdir.

Birleşmiş Milletler ülküsü uğrunda Kore'de şehitler vermek güzel şey, fakat Türkleri birleşmiş görmek için Kafkasya'da, Azerbaycan'da, Türkistan'da, Altay'larda can harcamak şaheser bir şeydir. Türkçülük, din gibi derin, tasavvuf gibi mistik bir sistemdir. Ondaki ihtişamı ve bu uğurda ölmekteki ululuğu ancak ruhunda istidat olanlar duyabilir.

Türkçüler! Sıkı saflar halinde birleşerek ve başka her düşünceyi geride bırakarak, ateş yağmuru altında döküle döküle, fakat bir an durmadan Moskof'a karşı Köprüköy saldırısını yapan Türk alayı gibi ülküye doğru ilerleyiniz. Bu ilerleme sırasında düşünelere bakmak için bile bir an kaybetmeyiniz. Onları mukadderata, tarihin şeref yaprağına ve Tanrı'ya bırakarak yürümekte devam ediniz ve en büyük kahramanlığı yapsanız bile en küçük karşılığını beklemeyiniz.

Tanrı Türk'ü Korusun!

( Orkun, 68. Sayı, 18 Ocak 1952 )

## TÜRK MİLLETİ'NE ÇAĞRI

Milletimiz Orta Asya'daki hayatının en eski yüzyıllarında atı ehlileşirmek suretiyle mesafeleri kısaltmayı bilmiş, böylelikle geniş bölgeleri kontrol etmek imkanını bularak büyük devlet kurmak başarısını sağlamıştır. Başka milletler ancak şehir devletleri kurabilirlerken, birçok şehirleri de içine alan bu devletler, Türklere cihan hakimiyeti ve büyük ülkelere bağlanma düşüncelerini doğurmuştur.

Hun, Göktürk ve Osmanlı imparatorlukları bu büyük ülkünün sonucu olup cihan tarihinde bunlarla kıyaslanabilecek devletler olarak yalnız Roma ve Abbasiler gösterilebilir.

Milletimiz, tarihinin her devrinde büyük devlet sahibi olmuş ve yalnız 1918 yılına kadar , en güçsüz zamanlarımız da dahil olmak üzere, Türkiye daima büyük devlet sayılmıştır. Fakat Birinci Dünya Savaşında yenilip topraklarımızın yarısını elden çıkarmamız üzerine, Türkiye, artık büyük devlet olma vasfını kaybetmiştir. Toprağın yüz ölçümü, nüfus, tarih, askeri güç, bilim, sanayi gibi türlü faktörlerin sonucu olan büyük devletlik bugün Amerika, İngiltere, Rusya, Fransa, Almanya, Japonya, Çin, Hindistan, Brezilya ve Kanada'nın elindedir.

Cumhuriyet devrine kadar milletimiz, bilinen ve görünen düşmanlarla mücadele ediyordu. Bu düşmanlar bazı devletlerle kendi tabaamız olan bazı Türk olmayan unsurlardır. Fakat cumhuriyetle birlikte, iş değişti. Devlet ve tabaa olarak düşmanlarımız azaldığı halde yepyeni bir düşman Türk milletini, tarihinin en büyük tehlikesiyle karşı karşıya getirdi. Şimdiye kadar ki düşmanlarımız, Türkiye'nin bazı parçalarını istemekle yetiniyorlardı. Sevr Barışında bile, ordusuz da olsa küçük bir Türkiye bırakılmıştı.

Fakat yeni düşman böyle değildir. Yeni düşmanın planlı hedefi Türkiye'nin topyekûn yokedilmesidir. Bu düşmanın adı komünizmdir.

Yeni düşmanın tehlikesi, gizliliğinden ve saf insanları aldatacak düşüncesi, kanaati olmayan insanlar, o konu hakkında yapılacak propagandaya kendilerini kaptırabilirler. Bu, insan yaratılışının gereğidir. Bu kendini kaptırma, karşı bir propaganda ile düzeltilmezse daha da tesirli olur. Kimine refah ve zenginlik, kimine tatmin edilmemiş cinsi isteklerin doyurulması, kimine büyük insanlık ülküsü diye anlatıp gösterilen komünizm, birkaç saf insanları avlayabilir. Bütün bunlar Türklük yapımıza indirilmiş birer darbedir.

Türkiye'nin kalkınması davası aynı zamanda onun tekrar büyük devlet olma davasıdır. Bu sebeple, milli davayı sadece servetin daha adilane dağıtılması diye almak, milli ruhu anlamamak hatta onu inkar etmek demektir. Çünkü servet davası yalnız maddeye ilişkin olmamakla insani ihtiyaçların tamamını ifade etmekten uzaktır. Madde ile birlikte mana da olmalıdır ki, Türk toplumu ihtiyaçlarını karşılamış sayılsın.

Yalnız servet ve refah bir topluma bahtiyarlık getirmez. Olsa olsa hayvana rahatlık getirir. İsviçre çiftliklerindeki inekler de ahır, yem, bakım mükemmelliği yönünden refah içindedirler. Fakat bahtiyar sayılamazlar. Çünkü bahtiyarlık ruhi hazlarla duyulan her haldir ve yalnız insanlara mahsustur. Ruh dediğimiz manevi değer yalnız insanlarda vardır.

Yirminci yüzyılda müsbet ilmin ve batı medeniyetinin ışığı altında, medeni milletlerin ve toplumların dine bütün varlıklarıyla sarılmış olduklarını görüyoruz. Çünkü Tanrı inancı ve dolayısıyla din, fert olarak da, millet olarak da vazgeçilmez manevi ve ahlaki büyük bir dayanaktır. bu sebeple, bugünkü Türk dünyasının dayandığı iki esaslı temelden birisini teşkil eden İslam dininin, milli varlığımızdan ayrılmaz bir parçası olduğuna inanıyoruz.

İnsanı hayvandan ayıran özellikler utanma, ülkeye bağlanma ve bir iman ve fikir uğrunda ölebilmek hasletleridir. Utanan insan suç işlemekten ve ayıplanmaktan sakınır. Ülkeye bağlanan insan maddi sıkıntılara şikayetsiz katlanır. Bir iman ve fikir uğrunda ölen insan da kendisinden sonra geleceklerin terbiyesinde olağanüstü rol oynar. Bunların madde ile ilgisi yoktur.

Türkiye'nin kalkınmasını düşünürken, fertlerin yalnızca refahını düşünmek, memleketi kuvvetlendirmeye yetmez. Refah içinde ve ileri ir memleket, ahlak ve fikir bakımından da üstün değilse, yıkılmaya mahkumdur. Fertlerinde bir fikir için ölmek hasleti bulunmayan milletler, düşman saldırışı karşısında ölmekten kaçınacakları için, o refaktan hiçbir hayır gelmeyecektir.

Halbuki Türkler, yüzyıllar boyunca, büyük devlet kurmak ülküsünü taşımış bir millet oldukları için, onları kalkındırmak aynı durumdaki başka milletleri kalkındırmak daha kolaydır. Fedakarlığa dayanan kalkınma hamlesini, Türk milleti birçok milletlerden daha hızlı yapabilecek kabiliyettir. Fakat yüzyıllar boyunca kudretli önderler tarafından idare edilmiş olan Türk toplumu, tarihin her çağında olduğu gibi bugün de büyük kılavuzlar istemektedir.

Milli şuur ve gurura malik liderlerin en büyük faydası, toplumu aşağılık duygusuna düşmekten korumaktır. Bir millet büyük iş yapabilmek için, kendisinin büyük millet olduğu inancını duymalıdır. Atatürk devrinde, Türk milleti nüfus, servet, teknik ve kültür bakımından, bugüne göre çok geride olmasına rağmen manevi güç bakımından kudretliydi. Ve onun içindir ki, kendisinde her tehlikeyi yenebilmek inanç ve kuvveti bulunuyordu.

Halbuki önderler ve aydınlarda aşağılık duygusu olursa, o milletin kalkınmasına imkan yoktur. Çünkü kalkınma hamlelerinin boşuna olacağı kuruntusu ruhlara işlenmiş, gönüller ümitsizlikle dolmuştur.

Zafer hiçbir zaman, mahvolduklarını sananlar tarafından kazanılmaz.



Kalkınma hamlesi hiç şüphesiz bilim metodları ile olacaktır. Fakat milletimizin toplum ve fert psikolojisiyle tarihi, milli gelenekleri, toplumsal yapısı da hesaba katılmazsa, bilim metodları ile davranış başarıyı sağlayamaz. Çünkü nasıl ilaçlar, aynı hastalığa tutulmuş insanlar üzerinde aynı tesiri göstermiyorsa, bilim metodu da her toplum üzerinde aynı sonucu vermiyecektir.

Bilim metodu, öndüşüncelerden sıyrılmayı da emreder. Bu sebeple Türk milletinin siyasi rejiminin ne olması gerektiği hakkında açıkça konuşmanın zamanı da gelmiştir. Rejimler gaye değil, milletlerin saadeti için birer vasıttır. Bu sebeple milletler, tarihleri boyunca bazan rejim değiştirmişlerdir. Bir bakıma rejim, milletlerin elbisesidir. Şahıslar gibi milletler de zaman ve mekana göre elbise giyerler. Sıcak bölgeler için pek uygun olan ketenden göğsü açık bir elbise, soğuk iklim bölgelerinde nasıl bir insanın ölümüne sebep olursa şu veya bu rejim de bazan bir milletin çökmesini hazırlayabilir.

Bugün içinde bulunduğumuz siyasi ve toplumsal şartlara göre bize en uygun gelen toplum elbisesi yani rejim, demokrasidir. Milletimizde bu fikir günden güne yerleşip kökleştiği gibi, birlikte hareket etmeye mecbur olduğumuz müttefiklerimizin rejimi de budur.

Fakat demokratik rejimde kalmaya kararlı oluşumuz, demokratik olmayan eski tarihimizi ve bize övünç veren kahramanlarımızı saygı ile anmamıza engel olamaz. Çünkü geçmişini hor gören bir millet, ancak şerefsiz insanlardan kurulu bir topluluk olabilir.

Şunu da gözden uzak tutmalıyız ki, demokrasinin başarılı olması, toplumdaki milli şuurun kuvvetiyle orantılıdır.

Türk milletinin kalkınması derken, bu harekete, gönülleri heyecanla çarpıştıracak ve yurttaşları fedakarlığa ve hatta kahramanlığa sürükleyecek bir anlam vermek için kalkınma hedefinin Büyük Türkiye olması birinci şarttır. Kültürü, bilimi, tekniği ile birlikte ahlakı ve erdemi ile de ileri ve üstün olacak Türkiye... yoksa, sadece refah ve zenginlik için yapılacak hamlenin, bir ticaretevi hareketinden farkı yoktur.

Devlet ile ticaret kurumu başka başka şeylerdir. Ve devlet olmayı ticaret kurumu olmakla karıştıran topluluklar, daima başkalarının gölgesinde yaşamaya ve ilk darbeye yıkılmaya mahkumdurlar.

Devlet sahibi Türkler olarak siyasi sınırlarımız dışında kalan Türklere karşı ilgisiz kalamayız. En küçük, güçsüz ve yeni devletlerin bile sınırdışı soydaşlarına karşı ilgisi varken, henüz bağımsız bile olmaya Cezayir, ne Sahra'da, ne de kıyılarındaki Fransız sermayesine ve çoğunluğuna karşı bir hak tanımazken, tarihinin en büyük imparatorluklarını kurup birçok milleti idare etmiş bir toplum olarak, siyasi sınırlarımız dışındaki Türkleri düşünmek vazifesinden asla geri kalamayız.

İmzamızı attığımız Birleşmiş Milletler Anayasasına dayanarak, siyasi sınırlarımız dışındaki Türklerin de bağımsız olarak ve yabancı hakimiyetinden kurtulmak davalarını desteklemek hem milli borcumuz, hem de insanlık görevimizdir. Henüz yamyamlık devrisini bile bütün bütün atlatamamış olan toplumların devlet kurma hakkı tanınırken, medeni ve üstün kabiliyetli millet olan Türklerin şurada

burada tutsak hayatı sürmelerini kabul edemeyiz. İyi çalışan ve şuurlu ellerde bulunan bir Türk hariciyesinin, bu hakkı bütün dünyaya tanıtacağından eminiz.

Bugünkü çok tesirli silahlar karşısında savaşı istememekle beraber, artık bir daha savaş olmayacak diye yapılan propagandalara inanmayız ve bu propagandayı, bizi gevşetmek için yapılmış bir düşman hilesi sayarız. Askeri hazırlıkların alabildiğine arttığı bir dünyada, dünyayı karıştıran hain kuvvetler tasfiye edilmedikçe, savaşın daima yapılacağına inanmış olarak, milletimizin askerlik geleneğine tekrar dönmeyi lüzumlu buluruz.

Askerlik geleneği bugünkü milletlerin hepsinden eski bir millet olarak ordumuzun yeni baştan ve bize layık şekilde düzenlenmesine ve müttefiklerimiz ile standart silahlar kullanmak mecburiyeti dışında, askeri özelliklerimizin korunmasına şiddetle taraftarız. Askerlik çok şerefli ve güç bir meslek olduğu için, subay ve astsubaylarımızın erdemli aile çocuklarından seçilmesini ve fedakarlıklarına karşı bazı imtiyazları bulunmasını doğru buluyoruz.

Büyük devlet olmanın şartlarından biri de zengin ve kudretli bir dile sahip olmaktır. Milli ihmaller dolayısıyla gelişmemiş olan kökü kuvvetli dilimizi, büyük bir bilim ve sanat dili haline getirmek ihmal olunamayacak bir davamızdır. Ne melezeleştirilmiş eski dil, ne de öztürkçe denilen uydurma dil, büyük bilim ve edebiyat dili olamaz. Terimleri Türk köklerinden üretme , konuşma dilinde Türkçeyi veya Türkçeleşmiş seçme esasında olan "Arınmış Türkçe" ye taraftarız. İnsanın yüreği ne ise, milletin dili de o olur. Bu değerli varlık, gerçek değerlerden meydana gelecek bir akademi ve milli şuura malik uzamanlar ve sanatçılar eli ile korunmalıdır.

Millet olarak yaşamak isteyen toplumlar, kendi milli özelliklerini kıskançlıkla korurlar. İskoçların etek giymesi, Hintlilerin bize garip gelen kıyafetleri gibi, biz de Türk kültürüne ait özelliklerimizi saklamaya, milli tarihimizin kadrosunu çizmeye ve gerekirse, dilimizin bütün inceliklerini ifade edebilmek için alfabemize bir iki harf daha katmaya taraftarız.

Milli gelirin adaletle üleştirilmesi, Türk toplumu için de elbette milli bir gayedir. Ferdi ihtiyaçların rahatça karşılanabildiği, refahın yaygın bulunduğu bir ülkede, toplumsal adalet davası gerçekleşmiş olur ve böyle bir davadan bahsetmeye de lüzum kalmaz. Bu sebeple, bir yandan toplumsal adalet tedbirleri alır ve onları sağlam kanuni esaslara bağlarken, diğer taraftan da eğitim ve öğretimi yayarak ve ayrıca memleketimizi iktisadi alanda hızla kalkındırarak, toplumsal adaletin ortamını hazırlamamız gerekir. Aksi takdirde toplumsal adalet davasının, özellikle geri ve yoksul ülkelerde, komünizm silahı haline geleceği asla unutulmamalıdır.

Çünkü komünizm, yoksulluk, gerilik ve bilgisizlik bataklıklarından açan bir çiçektir.

Sosyalizm, komünizmi önlediği yolundaki iddialar doğru değildir. Amerika'da sosyalist bir parti olmadığı, rejim tamamen kapitalist ve liberal esaslara dayandığı halde komünizm yoktur. Toplumsal adaletin tam veya çok miktarda uygulandığı memleketlerden Kanada'da Liberaller ve Muhafazakarlar; Belçika'da Hıristiyan Demokratlar, Avusturya'da Katolik Halkçılar, İngiltere'de Muhafazakar (1950'den beri) hakimdir. Bu memleketlerin çoğunda sosyalistler küçük birer partidir.

Partiler ve sosyalizm hakkında tecrübesi olmayan geri memleketlerde ise sosyalizm, komünizmin öncüsü rolünü oynamaktadır. Küba'da olduğu gibi... Bu sebeple, demokratik düzen içinde ve huzurla gelişme istediğini duyduğumuz bir zamanda, bize türlü huzursuzluklar getirip memleketimizi komünist yapmaya çalışacak sosyalizmin aleyhindeyiz.

Memleketimizdeki bütün sosyalist hareketlerde komünizmden hüküm giymiş sabıkalıların bulunması, en büyük delilimizdir.

Sosyalizmin aleyhinde olmamızın önemli bir sebebi de, bizim memleketimizde sosyalizmin tamamiyle kozmopolit şahıslar yetiştirilmesi ve sosyalizmin milliyet aleyhtarlığı olarak ortaya çıkarılmasıdır. Büyük bir tarihin varisi olarak ortaya çıkarılmasıdır. Büyük bir tarihin varisi olarak Türk kalmaya azmetmiş bulunduğumuz için, bizi milliyetimizden uzaklaştırmak isteyen ve Türklüğü birinci plana almayan her fikir ve her ülkenin karşısındayız.

Yüksek bir millet haline gelmenin diğer bir özelliği olarak sağlam kanunlar koymak ve kanuna saygıyı inanç haline getirmek için, her türlü tedbirin alınmasına, tercüme kanunlara değil de milli örften çıkarılan ve çağdaş hukuk prensiplerine dayanan yasalara taraftarız. Kanunlar devleti, milleti, milli kültürü, ahlakı, düzeni, aileyi, fertleri şerefi ve hakları koruyacak kanunlar olmalı; adalet ölçüsü en kesin terazi ile sağlanmalıdır.

Devlet, nazari olarak, vatandaşların hayatını koruyup saadetlerini sağlamak için kurulmuş bir müessesedir olduğundan, her Türk'ün sağlık, hastalık ve işsizliğe karşı sigortalanması şeklindeki toplumcu anlayışımızı huzuru sağlayacak en temelli faktör olarak sayıyoruz.

Toprak, devletin temeli olduğundan, toprakla uğraşanların temel korunur gibi korunması ve kalkındırılması şarttır. Milletimiz göçebe zamanlarda bile toprak mülkiyetini kabul etmiş olduğu için, bu mülkiyetin devamı, sosyal yapımızın icaplarındandır.

Sonuç olarak milli kalkınma programımızı şöylece özetliyoruz:

1. Türkçüyüz
2. Arınmış Türkçeciyiz
3. Yasacıyız.
4. Toplumcuyuz.
5. Milli gelenekçiyiz.
6. Şuurlu demokrasiye taraftarız.
7. Ahlakçiyiz.
8. Bilimciyiz.
9. Teknikçiyiz.

( **Orkun, 1.sayı, Şubat 1962** )

## MİLLİ SİYASET

Has Hâcib Balasagunlu Yusuf tarafından XI. Yüzyılda yazılan “Kutadgu Bilig”, siyaset bilgisi demektir. “Uğur, bahtiyarlık” demek olan “kut” kelimeyi şimdye kadar “saadet veren ilim” diye boşuna tercüme etmişlerdir. Bu ismin anlamı, koca eserin muhtevasından da anlaşılacağı üzere siyasetnamedir. Toplumun bahtiyar olması için gerekli şartları saydığı malum olduğuna göre Türkler’in siyaseti, “toplum bahtiyarlığı bilimi” diye anladıkları ortaya çıkıyor. Netekim Kutadgu Bilig’den üç asır önce de Bilge Kağan, kardeşi kahraman Kül Tegin için, İçen Kağan da babası Bilge Kağan için diktirdiği ünlü Orkun yazıtlarında, devlet siyaseti olarak zaferler milleti doyurmak, giydirmek ve çoğaltmayı, yani bahtiyar etmeyi başardıklarını anlatmışlardır.

Günümüzde milleti bahtiyar edecek bir siyaset tutumundan çok, tehlikelerden kaçınıp yalnız içinde bulunulan günü düşünmek prensibi alıp yürümüştür. Atatürk’ün çok hesaplı ve gerektiğinde çok atılgan siyasetine karşılık İsmet İnönü sadece hesaplı , hesabında da kendisini yanlışlara götürecektir kadar ihtiyatlı siyaseti ile devleti yürütmeye çalışmıştır.

Aşırı ihtiyatlı siyasetle bir millet belki uzun bir süre için, tehlikelerin içine dalmaktan kurtulabilir. Fakat aşırı ihtiyat pasif bir idare tarzı olduğu için iştahlı komşuları bu iştahlarından vazgeçiremez ve günü gelince saldırmaların asla önleyemez.

Vaktiyle Habeşistan’ın ihtiyatkarlığı, İtalya’yı kışkırtmaktan çekindiği için o zaman İtalya sömürgeleri olan Eritre ve Somali sınırlarından askerlerini çekmesi İtalya’nın saldırmasına engel olmadığı gibi günümüzde de Çeklerin ihtiyatkarlığı Ruslar’ın kaba hareketine engel teşkil edemedi.

Bu sebeple milli siyaset yerine, herkesle hoş geçinme siyasetinin güdülenmesinde hiçbir milli menfaat yoktur. Milletler, milli istekleri nispetinde itibarlı ve kuvvetlidir. Bundan başka “milli istekler” yani “ölküler” milletlerin dinamik gücü, birliğinin sebebi, cesaretinin kaynağıdır.

Yüzyıllar boyunca tutsaklık hayatı yaşadıkları için cesareten nasibi kalmamış, geri ve bu bakımdan iptidâi Araplar’ı bugün hatırı sayılır bir kuvvet haline getiren şey Filistin dâvâsındaki tutumları ve Yahudi düşmanlığıdır. Hele son yenilişleri pek yüz kızartıcı oldu. Buna rağmen inançları sarsılmadığı için yarın büyük hamleler yapabilecek kudreti kendilerinde buluyorlar ve hazırlanıyorlar.

İsrail de aynı durumdadır. İki bin yıllık tarihi haklara dayanarak yüzde yüz Arapların oturduğu toprakları işgal edip geri vermemekte direniyor. Oralari da devletine ekleyip yarın için on milyonluk bir İsrail devleti kurmak gayreti ve ölküsü içindeler. Bir batı Avrupa devleti niteliğinde olan İsrail’in on milyon nüfusa sahip olması Arap dünyasına karşı kendisini savunacak esaslı bir gücü elde etmesi ve geleceğini teminat altına alması demektir.

Türkiye, Atatürk'ün ölümünden beri pasif bir devlet siyaseti gütmektedir. Atatürk'ün zemin ve zaman icabı olarak, sırf o devir için söylediği " yurtta sulh, cihanda sulh" sözlerini, edebi düsturmuş gibi benimsemiş görünerek siyasetini bu esas üzerinde yoğunlaştırmıştır.

Barış uğruna kimseyi gücendirmemek zihniyeti hakim olmuş ve bu zihniyet, siyasi sınırlar dışındaki Türkler'in ihmalini doğurmuştur. Herhangi bir devlette yaşayan Türkler'le ilgilenmek o devleti gücendirir, tedirgin eder, kızdırır diye âdetâ cihan Türklüğü inkar olunmuştur.

Halbuki cihanın manzarası bu konuda ne kadar ibret vericidir. Afrika zencilerine kadar her millet ırkdaşlarıyla ilgilenmekten bir an vazgeçmemektedir. Hele şu küçük Yunanistan bir yandan Kıbrıs'ı isterken, bir yandan Arnavutluk'tan Espir'i koparmaya çalışmakta, daha ilerisi için de Bizans'ı diriltecek hesaplar yapmaktadır.

İstiklal Savaşı bittiği zaman Türkiye 13 milyon nüfuslu, çok yoksun, yorgun, ahalisinin ancak %10'u okuyan, endüstrisiz, ülkesi yakılıp yıkılmış, hastalıkların tahribat yaptığı bir devlettir. O zaman kendimize gelebilmek için dışarıda gözümüz olmadığını ilâna mecburdük. Bugün öyle değiliz. 36 milyon nüfuslu, ağır endüstriye doğru ilk adımlarını atmış, yüzde ellibeşi okur-yazar, sıtma ve frengi gibi hastalıkları yenmiş, ülkesi oldukça imar olunmuş bir devlet halindeyiz. Bir milleti yalnız para kazanmak ve okumak için didinen bir sürü olmaktan kurtarmak için ona milli gayeler gösterilmesi lazımdır. İktisadi kalkınma, yol ve liman, atom, roket, uzay milli ülkü olamaz. Bunlar nasıl olsa elde edilecektir. Fakat çok mühim olduğu halde verilmemekte bulunan hayati nesne "ülkü"dür. O ülküyü düşünüp taşınarak zorla yaratmamaya da ihtiyacımız yoktur. O hazır olarak yanı başımızda duruyor: Dış Türkler...

Hükümetlerin dış siyaseti yalnız NATO, Merkezi Andlaşma ve Kalkınma İçin Bölgesel İş Birliği sınırları içinde kaldıkça Türk milleti teknikte ne kadar ilerlerse ilerlesin yaratıcı bir millet olamaz. Onu yaratıcı yapacak şey dış Türkleri düşünmek gibi yüksek milli ve insani bir meseledir.

Batı ve komünist dünyaları nasıl, alabildiğine silahlanıp birbirine dış bildikleri halde bir arada savaşıyor ve iktisadi ilişkilerde bulunuyorsa, biz de, sınırları içinde Türk bulunan devletlerle dost kalmak şartıyla O Türkleri düşünür, kültürce ilerlemeleri için çalışır, her türlü yardımı yapabiliriz.

Dış Türklerle ilgilenmek emperyalizm değildir. Emperyalizm ise mukaddes bir emperyalizmdir. Kendi eliyle imparatorluğunu tasfiye eden Fransa, Kanada'daki 7 milyon Fransız'la birleşmek istediği açığa vurmakta çekinmedi ve zamanımızın büyük ve ileri görüşlü devlet adamı olan Başkan DE Gaulle, Kanadalı Fransızlar hakkındaki emellerini bizzat, Kanada'da söyledi.

Örnekler bu kadarla bitmiyor. Hollandalılar, müttefikleri olan Belçika'daki 4 milyon Flaman hakkındaki niyetlerini çaktan belli etmişlerdir.

İrlanda "Kuzey İrlanda" denen ve sırf Protestan oldukları bahanesiyle İngilizler tarafından bırakılmak istenmeyen Ulster'i açıkça istiyor.

Zayıf ve geri Afganistan, kuvvetli komşusu Pakistan'da bulunan Patan'lara gözlerini dikmiştir.

Daha birçok örnek bulunabilir. Çünkü bu sosyal bir konudur: Milletler, ırkdaşlarını da kendi siyasi sınırları içinde almak isterler ve bunun için her türlü fedakârlığa katlanırlar.

Dünya âlem böyle de biz neden değiliz? Acaba dünyada barışçı, insanîyetçi ve alkılı olarak yalnız biz mi kaldık?

Dış Türklere ilgilenince tabii yine serbest nazımla şahane (!) şiirler başlayacak: Turancılar, ırkçılık, emperyalistler, faşistler vesaire. Herkesin her dediğine aldıracak olduktan sonra 400.000 Rum'a karşı 100.000 Türk'ün yaşadığı Kıbrıs'ta işimiz ne?

İş denize girinceye kadardır. Girdikten sonra üşümen geçer. Sen de iyi yüzücülerle has kuvvetli kulaçları büyük bir ustalıkla atmaya başlarsın.

**( Ötüken, 74. Sayı, 29 Temmuz 1972 )**

## TÜRKÇÜLÜK VE SİYASET

Türkçülük bir ülkü, siyaset ise iktidara geçme taktiğidir. Bu sebeple bir ana inanç ve ana düşünce olan ülkü asla değişmediği halde siyaset yani taktik her zaman değişir.

İnsanlar iktidara geçmek için partiler kurarak çalışırlar. İktidara geçmek oy kazanmakla mümkün olduğu için oy sahiplerinin fikrini ve gönlünü almaya uğraşırlar. Bunu sağlamak için taviz verirler; propaganda yaparlar; kendilerini beğendirmeye çabalayıp bol bol da yalan söylerler. Hatta rakiplerine iftira attıkları da olur.

Bu, bütün dünyada böyledir. Bizde "İttihat ve Terakki", "Hürriyet ve İtilaf" partileri arasındaki iğrenç ve ahlaksızca mücadeleyi bir tarafa alıp Cumhuriyet çağına, onun da Halk Partisi ile Demokrat Parti arasındaki savaş zamanına göz attığımız zaman karşılaştığımız manzara şudur:

İktidar, iktidarda kalmak için haksızlıklar yapmış, muhalefet bundan şikayet etmiştir. Sonra, Muhalefet iktidara geçince aynı haksızlıkları kendi yapmaya başlamış, bu sefer evvelce haksızlık edenler aynı haksızlığa uğrayınca feryadı göğe yükseltmişlerdir.

Partilerde ülkü yoktur İktidara geçmek veya orada kalmak için en aşırı tavizlerden çekinmezler. Demokrat Parti'nin iktidara geçince Türkçe ezanı yine Arapçalaştırması samimî kanaatinden değil, oy toplamak kaygısından. Aşırı Kemalist olan ve dinle ilgisi bulunmayan Celal Bayar'ın bunu isteyerek yaptığı veya yaptırdığı söylenemez. Bununla ileriki seçimleri teminata almak istemiş ve almıştır.

Sade dinsiz değil, aynı zamanda Tanrısız bir rejim olan komünizm ise İkinci Cihan Savaşında Almanlar karşısında tutunabilmek için dinden yardım beklemiş, Sovyetler Birliği'nin Hıristiyan ve Müslüman vatandaşları için kiliseler ve camiler açılıp dinî liderler seçilmiştir.

Türkçülük, Türk milliyetçiliğidir ama her milliyetçi Türk, Türkçü değildir. Milliyetçilik pek umumî bir deyimdir. Her normal insan az çok milliyetçidir. Türkiye'nin bütünlüğü ve emniyeti üzerinde duygulu olup Türk milletine bağlı kalmak şüphesiz milliyetçiliktir. Fakat böyle milliyetçiler arasında Dış Türkler'le hiç ilgilenmeyen, hatta onların varlığından habersiz olan, siyasî sınırlar dışında Türk ülkeleri olduğunu bilmeyen, tutsak bir Türk ülkesinin kurtarılması için göze alınacak savaş istilacılık sayan nice insanlar vardır.

Türkçüler bugünlük ancak Türkçü karakteri olan partileri tutarlar. Türkçülükten sapan veya taviz veren hiçbir parti Türkçülerce tutulmaz, tutulamaz. Türkçülüğün ne olduğu açık, seçik ortada bulunduğu için bugünkü tutumları ile hiçbir parti Türkçü değildir.

Aslında beynelmilelci olan sosyalizmin Türkiye'deki mümessilleri de milliyetçi olduklarını söylerler. Hatta Orta Asya'daki atalarımızla ilgimizi inkar edip bu topraklar üzerinde Hitler'den başlayarak üstüste yığılmış olan etnik döküntülerinin karması olduğumuzu ileri sürenler de milliyetçilik davasındadır.

Komünistlikten hüküm giymiş olanlar, Türk milliyetçiliğinin kökünü kazımak için kampanya açmış olan partiler, İslam beynelmilelciliği davası güdenler de hep milliyetçi olduklarını söylerler.

Türkçülük bu türlü eksik ve yanlış milliyetçiliklerin hepsini reddeder. Türkçüler için İzmir'i kurtarmak üzere yapılan savaşla Kıbrıs'ı kurtarmak için yapılacak savaşlar arasında hiçbir fark yoktur. Çünkü Türk milleti bir bütün olduğu için Türkçülük ancak ve yalnız, bütün Türkleri içine alan bir milliyetçilik davasını ülkü edinir. Türkler ise Türk soyundan gelenlerle Türk soyundan gelmişler kadar Türkleşip kendini o soya bağlayan ve beyinde hiçbir yabancı ırk düşüncesi bulunmayan fertlerin topluluğudur.

Türkçülük bugün siyasî değildir. Fakat bir gün siyasî bir kuruluş durumuna gelirse bütün Türkleri kurtarıp birleştirecek bir program ile ortaya çıkacaktır. O zaman, şüphesiz çağı, durumu ve ortamı

kollamakla beraber bunlara bağlanıp kalmayacak, bu kaygıların üstüne çıkacaktır. Dünün gerçeklerin yeniden gerçekleştirilecektir.

"Türkçü" kelimesi bugün birçoklarını ürkütüp tedirgin etmektedir. Bunun altında bir nazizm, diktatörlük, kafatasçılık heyulaları görmektedirler.

Türkçülük kelimesinin bu korkunç hale getirilmesinde yerli Moskofçuların rolü büyük olmuştur. Onlar Moskova uşağı oldukları için Rusya'yı yere vuracak her düşünceye düşmandırlar, ikinci olarak Türklüğe gizli bir hınç besleyen devşirme artıkları, üçüncü olarak da Türkiye'de solculuğun anası olan Halk Partisi gelmektedir.

Halk partililer arasında bir tane Türkçü gördünüz mü? TİP dışında bütün partilerde Türkçü bulunur ama Halk Partisi'nde bulunmaz.

Gerçek çehrelerini de son kurultaylarıyla ortaya koydular.

Türkçüler bugünlük ancak Türkçü karakteri olan partileri tutarlar. Türkçülükten sapan veya taviz veren hiçbir parti Türkçülerce tutulmaz, tutulamaz. Türkçülüğün ne olduğu açık seçik ortada bulunduğu için bugünkü tutumları ile hiç bir parti Türkçü değildir.

Partiler bakımından Türkiye henüz oturmamıştır. Bu kaynaşmalar durulduktan sonra kaç parti kalacak, belli değildir. Belli olan tek şey Halk Partisi'nin ölmüş olduğudur. Millî vicdan sosyalizmden öğrendi için sol partilere de hayat hakkı tanımayacaktır. "Demokrasilere sol partiler de lazımdır" sözü bazı safların da inandığı bir komünist uydurmasıdır. Tam bir demokrasi olan Amerika'da sol parti yoktur.

İlerde şartlar hazır olunca, meşru partilerden biri Türkçü parti haline gelir veya bir Türkçü parti kurulursa Türkçülük o zaman siyasete girmiş olacaktır. Şu da unutulmamalıdır ki, Türkçülüğün iktidara geçmek için mutlaka parti kurması lüzumu yoktur. Türkçülük beyinle ve gönüllere şuurla yerleştikten sonra bu, partisiz de olabilir.

**( Ötügen, 104. sayı, Şubat 1970 )**